

A close-up of a wolf's face, partially obscured by a tree trunk on the right. The wolf has grey fur and a single visible orange-brown eye. The background is a snowy forest with falling snow.

JOHN
CONNOLLY

VLK
V PASTI

Hluboko pod kořeny číhá hladové božstvo

VLK V PASTI

JOHN
CONNOLLY

VLK V PASTI

Přeložil Martin Verner

Věnováno Swati Gambleové

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2014 by John Connolly

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Wolf in Winter*

(First published by Emily Bestler Books/Atria Books, New York)

přeložil © 2017 Martin Verner

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-914-5 (pdf)

I

LOVENÍ

Prchl vyděšený a uchýlil se do tišin
chtěje své nitro otevřít, však marně hledal hlas.

Ovidius, *Proměny*

1

Dům byl vybrán uvážlivě a vypadal naprosto nenápadně: nebyl ani velký, ani malý, nepůsobil nijak zvlášť okázale ani zanedbaně. Stál na malém pozemku na okraji Newarku, města v hustě obydleném okrese New Castle ve státě Delaware. Oblast sice výrazně zasáhlo uzavření montážního závodu automobilky Chrysler v roce 2008 a následně i nedalekého velkoskladu Moparu, nicméně stále zde sídlila Delawarská univerzita a dlužno připomenout, že jejích dvacet tisíc studentů tu dokázalo utratit docela dost peněz.

Muž, na kterého jsme pořádali lov, nás výběrem Newarku nijak zvlášť nepřekvapil. Město leží blízko hranic tří států – Pensylvánie, New Jersey a Marylandu – a od New Yorku je vzdálené jen dvě hodiny jízdy autem. Na druhou stranu, šlo jen o jednu z mnoha nor, které si vybudoval s pomocí právníka, jenž ho už léta ochraňoval. Jediné, čím se tohle doupě odlišovalo od ostatních, byla spotřeba energie: účty byly mnohem vyšší než u těch, které jsme až dosud objevili. Tohle se zdálo být obýváno pravidelně. Nesloužilo jen jako skladiště k přechovávání jednotlivých součástí jeho sbírky. Vypadalo jako jakási základna.

Sám si říkal Kushiell, ale my jsme ho znali jako Sběratele. Na konci minulého roku zabil našeho přítele Jackieho Garnera. Sběratel to ve svém pojetí spravedlnosti vnímal jako půjčku za oplátku, a je pravda, že Jackie se dopustil osudového přehmatu – chyby, jež vyústila ve smrt ženy, která byla Sběrateli blízká. Sběratel ho na revanš bez slitování zastřelil, i když Jackie byl neozbrojený a klečel na kolenou. Zároveň dal jasně na srozuměnou, že teď jsme na řadě my. Šli jsme tedy po Sběrateli nejen za to, co udělal našemu kamarádovi, ale také proto, že jsme si uvědomovali, že je jen otázkou času, než dojde k závěru, že bychom mu byli méně nebezpeční, kdybychom byli všichni pod drnem. Chtěli jsme ho tedy zahnat do kouta a odpravit dřív, než to on udělá s námi.

V jednom okně se svítilo. Zbytek domu tonul ve tmě. Na příjezdové cestě

parkovalo auto a jeho přítomnost naznačovala, že by tu mohl být i Sběratel. Do keřů přibližně uprostřed příjezdové cesty jsme umístili obousměrný bezdrátový vysílač. Přerušeni jeho paprsku uvedlo do chodu poplašný systém. Zařízení mělo časový spínač a na telefon nám přišla zpráva, že se něco děje, jen když paprsek nebyl během deseti minut přerušen dvakrát. To proto, aby různé doručovatelské firmy a poslíčci měli možnost vyložit a doručit zboží. Ale vůz, který přetnul paprsek jen jednou a zůstal na pozemku déle, než se sepnul časový spínač, spustil poplach.

Samozřejmě to předpokládalo, že Sběratel nepřijde pěšky nebo nepřijede taxíkem, ale došli jsme k závěru, že má tolik nepřátel, že si nedovolí nemít po ruce alespoň jedno provozuschopné auto. Napravo od domu stála garáž bez oken, ale do té jsme si zatím netroufli proniknout. I pouhé rozmístění drobných infračervených čidel bylo riskantní a odhodlali jsme se k tomu teprve poté, co jsme si ověřili, že podobné zařízení, které by mělo naopak za úkol chránit dům, na pozemku není.

„Tak co myslíš?“ zeptal se Louis.

Na tmavé kůži se mu odráželo měsíční světlo a jeho vzezření nočního tvora to dodávalo ještě pochmurnější výraz než obvykle. Měl na sobě černé bavlněné kalhoty a černou, voskem impregnovanou bundu Belstaff, z níž však odstranil všechny lesklé knoflíky a přezky a nahradil je matnými. Vypadal jako ze žurnálu, ostatně jako vždy.

„Že už mě brní nohy, to si myslím,“ odpověděl Angel. „Jestli se brzo nezačneme hýbat, chytanou mě křeče a budete mě tam muset donést v autose-
dačce.“

Angel nevypadal jako ze žurnálu ani náhodou. Na oblečení pohlížel jako na funkční záležitost a na značky nedbal. Prošedivělé vlasy mu zakrývala černá čepička snad ještě od školního stejno kroje a dělala ho mladším. Ve skutečnosti byl starší než já i Louis a poslední dobou se poněkud zklidnil a uzavřel do sebe. Jako by nad ním smrt rozprostřela křídla, tak jako sokolí perutě zastíní svou obět.

Křčili jsme se v trávě vedle silnice, Angel nalevo a Louis napravo ode mne. Každý jsme měli devítimilimetrový glock s tlumičem a podzvukovou municí. Nebyla to sice nejuděrnější výbava, ale pokud na Sběratele narazíme, stejně budeme pracovat na malou vzdálenost. Na východ i na západ od domu stály nějaké baráky, ale všude panoval klid. Nechtěli jsme rozpoutat přestřelku

jako na Divokém západě a zburcovat místní policii, která by po nás jistě s chutí vyrukovala. A všichni tři jsme měli ruské plynové masky. Dohromady stály míň než Louisovy boty, ale dosud nás ani jednou nezklamaly.

„Vy dva jděte zadem,“ řekl jsem. „Já si vezmu na starost vchod.“

Louis sáhl do kapsy a vytáhl granát se slzným plynem. Jeden měl i Angel a já měl u sebe ještě další dva.

„Zkus se nenechat zastřelit dřív, než je použiješ,“ nabádal mě Angel.

„Zkusím se nenechat zastřelit ani potom,“ ubezpečil jsem ho.

Situace se nejevila dobře. Abychom mohli hodit granáty do domu, museli jsme nejprve rozbít okna a doufat, že se přitom nedostaneme pod palbu. Jestliže nachytáme Sběratele uvnitř a on se rozhodne, že se bude bránit od-tamtud, Louis s Angelem budou muset vlézt za ním a tam ho zneškodnit, anebo ho vyhnat ven, kde budu čekat já. Granátomet by byl možná účinnější, ale taková zbraň přitahuje v obydlených čtvrtích jistou pozornost a těžko ho schováte pod kabát, i když je tak drahý jako Louisův. Druhou možností bylo vrazit dovnitř hlavním vchodem a pálít kolem hlava nehlava. Kdyby však byly dveře nějak zabezpečené, nebo dokonce podminované, mohli bychom dopadnout jako generál Custer u Little Big Hornu. Sběratel na sebe v tomhle ohledu velice dbal.

Šlo už o třetí Sběratelovo doupě, na které jsme zaútočili, a pomalu jsme se v tom stávali přeborníky. Vyzazili jsme rychle, obě strany domu jsme napadli současně, skleněné tabulky všech tří rozbitých oken zařinčely naráz. Granáty, které jsme byli připraveni vrhnout dovnitř, obsahovaly směs štiplavého pepře a slzného plynu a za necelou minutu byly schopné účinně zamořit prostor o objemu téměř šesti set metrů krychlových. Kdokoliv by se v zasažených místnostech během exploze zdržoval, musel by dřív nebo později vylézt.

Když jsem dovnitř házel první granát, byl jsem nervózní. Chystal jsem se použít i druhý. Kdyby se měla ozvat odvetná palba, přišla by teď. Z domu však nikdo neútočil. Asi po minutě jsem zaslechl další zařinčení skla. Angel s Louisem lezli do domu okny, a nikoliv dveřmi. Oba postupy jsou riskantní: buď se člověk vystaví střelci ve vyraženém okně, nebo zkusí projít dveřmi a doufá, že nejsou zabezpečené nástražným výbušným systémem. Louis s Angelem zjevně zvolili první možnost. Já jsem se stáhl od průčelí domu a schoval se za auto, které parkovalo na příjezdové cestě. Byl to chevy střední

velikosti, takový typ, v němž si umíte představit účetního. Interiér vypadal běžně, na sedadlech nic neleželo.

Všude panoval klid. Žádné výkřiky, žádná střelba. Zevnitř domu jsem slyšel jen bouchání dveří, ale nic víc. Za tři minuty mi zazvonil mobil. Byl to Louis. Ztěžka oddychoval. Někde za ním pokašlával Angel.

„Je pryč,“ hlásil Louis.

Počkali jsme, dokud plyn nevyvětrá, a teprve pak jsme se vrátili. Tenhle dům byl vybavený lépe než ty, které jsme viděli až doposud. Na policích ležely knihy – většinou politické biografie a moderní historie – a místnosti už byly trochu vybavené. Dřevěnou podlahu zakrývaly levné, nicméně vkusné koberce, na některých stěnách visely obrazy s abstraktní tematikou. V kuchyňských skříňkách jsme našli konzervy, rýži, těstoviny, několik sklenic s instantní kávou a láhev koňaku Martell. Na podlaze stála malá přenosná lednice a buzučela. Uvnitř byly čokoládové tyčinky, čerstvé mléko a balení šesti limonád se sníženým obsahem cukru. V obývacím pokoji stála televize a DVD přehrávač, přístroje však nebyly propojené kabelem. Na podlaze se vedle jednoduchého křesla povalovalo dnešní vydání *Washington Post*. A u něj stál šálek ještě teplé kávy. Museli jsme ho promeškat o několik minut, spíš ale vteřin.

Do oka mi padl předmět zavěšený na stojací lampě vedle křesla. Byl to náhrdelník z medvědích drápů. Sběratel ho sebral z Jackieho nákladáku buď předtím, nebo potom, co Jackieho zabil. Visel na zpětném zrcátku. Byl to jeho talisman pro štěstí, který mu ale nakonec stejně nebyl nic platný. Štěstí ho opustilo, jako dříve či později opustí každého z nás.

Sběratel si od těch, které zabil, bral vždycky něco na památku. Tenhle suvenýr tu nenechal jen tak pro nic za nic. Byl to vzkaz: výsměšné gesto nebo možná odškodnění, podle toho, jak jste se to rozhodli chápat.

Opatrně jsem přistoupil k oknu a odvážil jsem se vykouknout na malý dvorek za domem. Viděl jsem zadní trakty dvou dalších domů a v dálce se mihotala světla Newarku. Někde venku jsem ho cítil. Sledoval nás. Věděl, že pěšky se za ním do neznámého území nevydáme, natož v noci. Čekal, aby viděl, co budeme dělat dál.

„Jen další cetky,“ zaslechl jsem říkat Angela.

Připojil se ke mně a stoupl si vedle okna zády ke zdi. Ani ve tmě ze sebe nechtěl dělat terč. V ruce, na které měl navlečenou rukavici, držel hezký zlatý

náramek, fotografii mladé ženy ve zdobném stříbrném rámečku a bronzový odlitek dětské botičky. Každý předmět značil jeden zmařený život.

„Kudy utekl?“ zeptal jsem se.

„Zadními dveřmi?“

„Jsou zamčené zevnitř,“ namítl jsem. „Stejně tak, jako byly zamčené ty hlavní. A vy jste museli rozbít okna, abyste se dostali do domu. Otevírají se jen nahoře a tou škvírou by se neprotáhlo snad ani dítě.“

„Pojďte sem,“ ozval se Louis z hlavní ložnice.

Vydali jsme se za ním. Stejně jako ve všech ostatních místnostech v domě, i tady byl nízký strop. Vedle okna byl ve zdi vybouraný otvor pro klimatizační jednotku, ale žádná tam nebyla. Zdálo se, že otvor je jen provizorně zatlučený dřevěnou deskou. Opodál stála židle. Louis na ni vylezl a zkusil se o desku opřít. Na horní hraně měla panty a vykývla se jako klapačka, která se dává do průlezu pro psy nebo kočky. Otvor sice vypadal malý, pak ale Louis vysadil i rám a prostor se rázem zvětšil natolik, že by se jím průměrně urostlý člověk dokázal pohodlně protáhnout.

„Vsadím se, že vnější deska má taky panty,“ řekl Louis. „Odplazil se odsud jako had, což ostatně docela sedí.“

Slezl ze židle. Noční nebe bylo jasné, měsíc nezastiňoval jediný mráček.

„Je tam někde venku, že jo?“ poznamenal.

„Pravděpodobně.“

„Takhle mu to nemůže vycházet věčně. Nakonec ho to začne unavovat.“

„Možná. Kdoví kolik takovýchhle děr má. Ale někde je nějaká, na které mu záleží víc než na jiných, a dokonce víc než na téhle. Někde přece musí schovávat právníka.“

Právník Eldritch byl jakýmsi Sběratelovým kompasem a směřoval ho za těmi, kteří podle jeho mínění pozbyli práva na život – snad dokonce i ten posmrtný. On vynesl soud a Sběratel si vzal na starost výkon trestu. Ale Eldritch utrpěl zranění během téhož incidentu, při němž zemřela jeho žena, a to byl důvod, proč Jackie upadl u Sběratele v nemilost. Sběratel proto ukli-
díl právníka do bezpečí. Nikdo netušil, jestli stařík není už dokonce po smrti. Kdyby tomu tak však bylo, Sběratel by ztratil veškeré zábrany. Eldritch aspoň držel svého loveckého psa na uzdě a jakž takž ho krotil.

„Budeme ho honit dál?“ zeptal se Louis.

„Zabil Jackieho.“

„Možná si to Jackie zavinil sám.“

„Pokud se na to díváš takhle, pak máme všichni máslo na hlavě.“

„Na tom něco bude.“

Angel se zapojil do debaty.

„Proč se nebrání? Proč nás nechce sejmout?“

Než jsem přišel na odpověď, musel jsem chvíli přemýšlet.

„Protože moc dobře ví, že Jackieho vraždou překročil jistou mez. Jackieho život si nevzal oprávněně. V tom, co zbylo z jeho svědomí, hledá podezření, že možná máme právo po něm jít. Přesně, jak řekl Louis: možná nikdo nejsme bez viny.“

A kromě toho, Sběratel je stejně jako my jen figurkou ve vyšší hře. Možná ví o jejich pravidlech víc než my, ale vůbec netuší, jak si v té hře stojí a jak blízko je kdokoliv z nás k výhře nebo prohře. Bojí se nás zabít, protože by jeho čin mohl vychýlit misku vah v jeho neprospěch, ačkoliv netuším, jak dlouho tenhle stav bude trvat.“

„A co my?“ zeptal se Angel. „Jestli ho zabijeme, přijde protiúder?“

„Rozdíl je v tom, že nám je to jedno,“ odpověděl jsem.

„Hohó,“ zahalekal Angel, „to jsem asi chyběl, když se to probíralo.“

„V podstatě platí, že kdo není s námi, je proti nám,“ ujal se Louis vysvětlování.

„Tak já na to budu pamatovat, až ho potkám,“ odpověděl Angel. „Jdeme po něm tedy dál, dokud ho nezaženeme do kouta nebo dokud to sám nezabalí?“

„Půjdeme po něm, dokud to jeho nebo nás nepřestane bavit,“ odpověděl jsem. „Pak uvidíme, jak se to bude vyvíjet dál. Napadá tě něco lepšího?“

„V tuhle chvíli ne. A popravdě, ani do budoucna to nevidím jinak. Co ale podnikneme teď?“

Znovu jsem se zadíval do tmy za domem.

„Pokud tam je, postaráme se mu o pěknou podívanou.“

Zatímco se Angel vydal k našemu autu, já s Louistem jsme dotlačili chevy až ke vstupním dveřím. Dokonce už před domem jsem cítil plyn unikající z trouby v kuchyni. Louis mezitím poléval interiér vozu Sběratelovým koňakem. Vypotřeboval asi dvě třetiny láhve. Pak do hrdla vsunul smotanou kuchyňskou utěrku a s obsahem zatřásl, aby se látka pořádně nasákla. Když

Angel ověřil, že je ulice liduprázdná, zablikal na Louise reflektory. Ten zapálil utěrku, vhodil láhev do vozu a dal se na útěk.

Když jsme odjížděli, chevy už byl v plamenech, ale dvě téměř současně exploze – první auta a druhá domu – se ozvaly dřív, než jsme čekali. Docela nás to překvapilo, ale že bychom se zastavili, abychom pozorovali dvě ohnivé koule stoupající nad koruny stromů, to ani náhodou. Jeli jsme dál. Vydali jsme se po Telegraph Road směrem na Maryland a pokračovali až ke křižovatce s Route 213, která vede na sever do Pensylvánie. Zabočili jsme na ni a jeli až do Landenbergu, kde jsme auto, jež jsme si bez dovolení vypůjčili od nějaké ženy, vrátili na místo a přesedli do vlastních vozů. Vydali jsme se každý svou cestou, aniž bychom prohodili jediné slovo. Louis s Angelem zamířili k Filadelfii, zatímco já jsem jel dál na sever do Turnpikau.

Na předměstí Newarku sledoval muž v tmavém kabátě hasičské vozy. Jeden z rukávů měl roztržený, a když šel, lehce napadal na jednu nohu. Lépe mu sloužila pravá. Světla projíždějících cisteren mu krátce osvětlila tvář, tmavé, dozadu ulíznuté vlasy a tenký pramínek krve, který mu stékal z temene. Dneska ho skoro dostali, už byli blízko, tak strašně blízko...

Sběratel si zapálil cigaretu a zhluboka potáhl. Jeho dům hořel.

2

Mladý vlk byl sám a zjevně trpěl. Pod rezavě hnědým kožichem mu vystupovala žebra, a jak se přibližoval k městu, bylo vidět, že kulhá. Jeho vlčí smečku pohybující se po březích řeky Svatého Vavřince rozprášili lovci. Smečka nebyla velká, čítala sotva deset jedinců vedených alfa samicí, která byla zároveň jeho matkou. Teď ale zůstal sám. Masakru unikl jedině díky tomu, že překonal řeku na plouvoucích ledových krách, protože ho k smrti vydělala střelba. Vydal se na jih. Jak se přiblížil k hranicím s Maine, narazil na další, tentokrát menší skupinku mužů. Tam utrpěl zranění. Do levé přední nohy ho zasáhla kulka vypálená jedním z lovců. Dokázal si sice udržovat ránu v čistotě, takže se mu do ní nedala infekce, měl však nevratně poškozený nerv, takže už nikdy nebude tak silný a rychlý jako předtím. To zranění ho bude dříve nebo později stát život. Už teď ho zpomalovalo a nedůživá zvířata se nakonec vždycky stanou kořistí někoho silnějšího. Bylo k nevíře, že se vlk dostal až sem, ale cosi – snad nějaký druh posedlosti – ho hnalo stále dál a dál na jih.

Jaro už bylo na obzoru a sníh začne co nevidět tát. Jestli přežije poslední záchvěvy zimy, potravy bude hojnost. Do té doby však bude odsouzený k živoření a bude se muset živit různými zbytky. Byl zesláblý a vyhladovělý, ale dnes odpoledne zavěťřil mladého jelínka. Mládě bylo vyděšené a bloudilo. Jeho stopa vedla až na okraj města. Ocitlo se téměř v pasti. Kdyby se vlkovi podařilo dostat se dostatečně blízko, možná by měl dost sil i rychlosti a dokázal by jelínka strhnout.

Vlk nasál nozdrami vzduch a zamířil mezi stromy. V houští tam spatřil strnulého jelena, krátký ocas varovně vztyčený. Zvíře bylo viditelně vyděšené, ale vlk pochopil, že příčinou jeho strachu není on. Znovu zavěťřil. Stáhl ocas mezi nohy a zarazil se, uši přitisknuté k hlavě, zorničky rozšířené. Vycenil zuby.

Obě zvířata, dravec a jeho oběť, stála pár vteřin bez hnutí, zkoprnělá stra-

chy. Pak každé vyrazilo na jinou stranu – vlk na východ, jelen na západ. Vlk dokonce zapomněl na hlad a přešly ho veškeré myšlenky na potravu, kterou měl na dosah. Instinkt mu velel utéct.

Byl však zraněný a unavený, a zima ještě nějakou chvíli potrvá.

V Pearsonově koloniálu a zbrojířství svítila jediná žárovka. Osvětlovala stůl, kolem něhož seděla čtveřice mužů, každý soustředěný na své karty.

„Prokrista,“ bědoval Ben Pearson, „tohle je nejhorsí, co jsem kdy dostal do ruky. Přisáhám, že kdybych nevěděl, že jsem to rozdával sám, nevěřil bych, že je to náhoda. Ani jsem netušil, že existují takhle nízké karty.“

Nikdo mu nevěnoval pozornost. Ben Pearson by mohl mít v ruce čtyři esa, která by mu přihrál sám pánbůh, a stejně by klel. Patřilo to k jeho pokerové taktice. Naučil se takhle blufovat, aby odpoutal pozornost od svého výrazu, ve kterém se jinak všechno zračilo tak expresivně, že v něm šlo číst jako v knize. Všichni viděli, co mu právě běží hlavou. Pro vypravěče byl Ben tím nejděčnějším nebo naopak nejhorsším posluchačem podle toho, jak ho příběh zaujal. Byl bezelstný skoro jako dítě, nebo to tak aspoň vypadalo. Ačkoliv mu už bylo sedmdesát, pořád měl husté bílé vlasy a poměrně málo vrásek. To všechno mu dodávalo relativně mladistvý vzhled.

Pearsonův koloniál a zbrojířství bylo v držení Benovy rodiny už po čtyři generace, a přesto nebylo v městečku Prosperous ve státě Maine nejstarším podnikem. Na místě dnes zvaném Prosperous Tap stála už od osmnáctého století pivnice a od roku 1790 tu fungoval obchod s oděvy Dáma s krajkou Jenny Marleyové. Jména prvních osadníků byla v Prosperous vyslovována s takovou úctou, že jim to těch několik novějších mohlo jenom závidět. Většina z nich měla kořeny v Durhamu a Northumberlandu v severovýchodní Anglii, odkud do Prosperous první osadníci původně přišli. Byly tu rody Scottových a Nelsonových, Lidellových a Harperových, Emersonových a Golightlyových, a opakovalo se tu ještě několik dalších jmen: Brantingham, Claxton, Stobbert, Pryerman, Joblin, Hudspeth...

Genealogové by se v matriční kartotéce s daty narození a úmrtí docela vyřádili. A několikrát sem, na daleký sever, nějaký ten badatel s úmyslem zkoumat historii zdejšího osídlení skutečně zavítal. Byli vždy zdvořile přijati, byla jim nabídnuta i veškerá pomoc, ale vždycky pak odjížděli s pocitem jisté nespokojenosti. Mezery v městských análech bránily ucelenému a dů-

kladnému bádání a nalézt prokazatelnou spojitost mezi obyvateli Prosperous a jejich předky v Anglii se ukázalo mnohem obtížnější, než se původně zdálo. Skoro to vypadalo, jako by rodiny, které vyrazily k pobřeží Nového světa, za sebou záměrně spálily všechny mosty, pokud vůbec nějaké ještě zbyly.

Samozřejmě že podobné obtíže jsou historikům, ať už se jedná o profesionály nebo amatéry, dobře známé, nicméně odsud odcházeli mimořádně frustrovaní. Z genealogického hlediska si museli Prosperous zařadit mezi takzvané slepé větve, což zdejší obyvatelé nepokrytě vítali. V končinách, kde si lidé zakládají především na tom, aby jim různí cizáci nestrkali nos do jejich věcí, to však nebývá až tak neobvyklé. To byl také jeden z důvodů, proč se jejich předci odvážili vydat na obtížnou cestu do hlubokého vnitrozemí a kvůli čemu podstupovali častá vyjednávání s původními obyvateli. Jelikož se úmluvy většinou dařilo dodržovat, Prosperous si vysloužilo reputaci bohem vyvoleného místa, ačkoliv jeho obyvatelé se o svůj šťastný osud, ať už zapříčiněný milostí boží nebo něčím jiným, jen neradi dělili s novými příchozími. Prosperousští nevíтали, nebo mezi sebe nepouštěli nikoho, kdo neměl jisté vazby k severovýchodní Anglii, a na sňatky mimo pokrevní linii původních osídlenců nahlíželi s nelibostí až do konce devatenáctého století. Jakýsi duch soběstačnosti se z těchto pionýrských dob přenášel z generace na generaci a byl pevně zakotvený v myšlení místní populace dodnes.

V tuhle chvíli byly karty v Pearsonově obchodě rozdány a sázky oznámeny. Hrál se tu doslova a do písmene pětníkový poker a jen málokterý večer se některý z mužů vracel domů o více než dolar nebo dva bohatší či chudší. Přesto se stávalo, že vzhledem k právu chlubit se karbanickým úspěchem až do příštího pátku se Pearsonovi kumpáni pár dní jeho krámu vyhýbali, aby Benovu pýchu trochu zchladili.

„Přihazuju desetient,“ hlásil Calder Ayton.

Calder pracoval s Benem Pearsonem už dobré půlstoletí a záviděl mu jeho vlasy. Vlastnil malý podíl na jeho podniku, což byl důsledek krátkého období jistých finančních nesrovnalostí a sporů v polovině minulého století, kdy někteří obyvatelé městečka polevíli v pozornosti, což spolu s válkou a všemi jejími dopady oslabilo středověké a staletími osvědčené zvyky spojené s obezřetností v naději, že se od nich budou moci konečně oprostít úplně. Ale tihle lidé brzy poznali, jak pošetilé bylo jejich uvažování, a starší obyvatelé nesou důsledky této lekce dosud.

Thomas Souleby našpulil rty a zpražil Caldera pohledem. Calder zřídka přihazoval víc než pětcent, pokud neměl přinejmenším postupku, a tentokrát zvýšil sázku tak rychle, že si byl Thomas jistý, že má v ruce aspoň pět karet stejné barvy nebo ještě něco lepšího. Vždycky používali krále jako esa a Thomas zahlédl, jak na něj z Calderovy ruky jedno takové vykukuje – Thomas nepovažoval za podvod koukat někomu do karet, když je dotyčný tak neopatrný a ukazuje je kolem dokola. Tenhle přístup z něj kdysi udělal úspěšného obchodníka, když ještě pracoval jako nákupčí. Člověk se má chopit každé příležitosti, která se mu namane, a vyždímat z ní co nejvíc.

„Já končím,“ oznámil Luke Joblin.

V šedesáti byl nejmladší, ale také nejvlivnější z celé čtveřice. Jeho rodina se věnovala obchodu s nemovitostmi už od dob, co se jeskynní muž rozhlédl a řekl si: „Hele, jeho jeskyně je větší než moje. Zajímalo by mě, jestli ho z ní dokážu vyšoupnout. A když to nepůjde po dobrém, půjde to po zlém. Zabiju ho a jeskyně bude moje.“ V tomto postupu spatřovali jasnozřiví předkové Joblinova klanu jistou obchodní příležitost a za to, že svým způsobem bránili takovým krveprolitím, brali procenta.

Dnes to byl Luke Joblin, kdo dbal na to, aby se nemovitosti v Prosperous dostaly do správných rukou. Stejně to dělali jeho otec, děd i praděd. Luke Joblin znal rozdělení půdy a všechny regulativy o jejím využití zleva i zprava – nebylo divu, když jich většinu pomáhal formulovat – a jeho nejstarší syn to v Prosperous kontroloval z moci úřední. Jeho rodina měla na to, že si městečko uchovává svůj unikátní charakter a identitu, větší vliv než kterákoliv jiná.

„Jak to zatraceně myslíš, že končíš?“ řekl Ben Pearson. „Sotva ses na karty podíval a už jsi je odhodil, jako by byly prašivý.“

„Neměl jsem v ruce vůbec nic,“ odpověděl Luke.

„Za posledních osm her jsi ze mě vytáh skoro dolar,“ pokračoval Thomas. „Aspoň můžeš dát člověku šanci, aby vyhrál své prachy zpátky.“

„To snad chceš, abych ti je vrátil? Neměl jsem dobrý karty. O tom tahle hra je; sázej, když máš co, slož to, když to nestojí za nic.“

„Mohl jsi zkusit blufovat,“ nedal se Thomas. „Mohl jsi aspoň předstírat snahu.“

Pořád se takhle hašteřili. Měli se rádi, ale míra radosti z přítomnosti toho druhého se odvíjela v přímé úměře od toho, kolik toho jeden na druhém během večera vyhrál.

„Přinesl jsem whisky,“ poznamenal Luke. „Nebýt mě, pili byste levnou Old Crow.“

Všichni zamručeli na znamení souhlasu.

„Aúú, ta píše,“ zavyl Calder jako vlk. „Ta je zatraceně dobrá.“

Střídavě přinášeli na páteční partičku pokeru nějakou láhev, ačkoliv jedna jim většinou vydržela na dva večery. Stalo se věci prestiže objevit vždycky takovou značku, která by chutnala všem. Luke Joblin se vyznal ve skotské líp než ostatní, takže tentokrát si dopřávali osmnáctiletou whisky Talisker z jediné palírny na Isle of Skye. Na Thomasův citlivý jazýček byla trochu moc kořeněná, ale musel uznat, že byla mnohem kvalitnější než glenlivet, kterou přinesl přede dvěma týdny on. Na druhou stranu, Thomas nikdy neholdoval tvrdému alkoholu a upřednostňoval víno. Ještě jednou ze zvyku zakroužil skleničkou a usrkl malý doušek. Whisky mu začínala chutnat stále víc. To ho trochu obměkčilo.

„Možná ti to protentokrát odpustím,“ řekl.

„Jak velkorysý,“ usmíval se Luke.

Na závěr se Calder vyťasil flushem, přesně jak Thomas očekával. Dneska večer to pro něj vypadalo zle. Jestli se hra bude vyvíjet dál tímhle způsobem, bude muset sáhnout pro další dolar.

Za všeobecného souhlasu si udělali malou pauzu. Řeč se stočila na místní záležitosti: obchody, kdo s kým má nějaké plotky a co se musí ve městě řešit. Chodníkem na hlavní ulici už téměř prorůstají kořeny a na radnici potřebují nový bojler. Debata se rovněž vedla o Palmerově domě, o němž usilují tři rodiny, které jej chtějí získat pro své děti. Palmerovi – pár, který žil uzavřeným způsobem života i na místní poměry – zemřeli, aniž by zanechali potomka, a jejich rodová linie v Prosperous zanikla. Výtěžek z prodeje jejich nemovitostí bude rozdělen mezi různé charitativní spolky a část peněz poplyne také do městského rozpočtu. Ale protože v Prosperous byl nedostatek prostoru, dům Palmerových, ačkoliv malý a zanedbaný, se stal předmětem nevidaného zájmu. V jakékoliv normální komunitě by zvítězila síla tržní nabídky a nemovitost by byla prodána za nejvyšší cenu. Nicméně v Prosperous nejednali tímto způsobem. Rozhodnutí, komu se dům prodá, padne podle toho, kdo si ho nejvíce zaslouží a kdo na něj má největší nárok. Bude se o tom diskutovat, dokud nebude nalezena shoda. Luke Joblin samozřejmě o svoje procenta nepřijde, má na ně přece nárok.

Pokerové večery vlastně fungovaly jako neoficiální jednání městského zastupitelstva. Jen Calder Ayton se debat nezúčastňoval. Schůze ho nudily a s tím, jak rozhodl Ben Pearson, vždycky souhlasil. A také chyběl starý Kinley Nowell, který v současné chvíli ležel v nemocnici se zápallem plic. Všichni sdíleli stejnou obavu, že Kinley tady už dlouho nebude. Ostatní členové městského výboru už dokonce zvažovali, kým ho nahradí. Ben tuhle otázku teď opět nastolil. Po krátkém dohadování se usnesli, že by neškodila nějaká mladší krev. Došli k závěru, že osloví starší Walkerovu dceru Stacey, jen co s tím bude souhlasit i předseda výboru. Hayley Conyerová – netrvala na tom, aby se jí říkalo předsedkyně, tyhle nesmysly neřešila – se pokerových večerů doprovázených popíjením whisky nezúčastňovala. Ben Pearson proto slíbil, že si ráno s Hayley promluví a vysonduje její názor. Ostatním ale tvrdil, že odmítnutí jejich nominantky ani jiné problémy neočekává. Stacey Walkerová byla chytrá dívka a dobrá právnička, a mít takového člověka po ruce nemůže být na škodu.

Thomas Souleby si tak jistý nebyl. Měl tušení, že Hayley Conyerová námitky mít bude a že si v otázce nominace dalšího člena výboru ponechá jindy vzácně využívané právo veta. Conyerová byla silná žena, která se ve společnosti mužů cítila dobře, a jistě nebude mít zvláštní zájem o to, aby její pozici ohrožovala nějaká jiná příslušnice stejného pohlaví. Proč by měla vítat s otevřenou náručí někoho tak mladého a energického, jako je Stacey Walkerová. Thomas byl přesvědčený, že v případě Walkerova děvčete by Conyerová mohla mít obavy oprávněně. A až jednoho dne Conyerová odejde, sám by rád výboru předsedal, a proto usilovně a vytrvale pracoval na odstranění jakéhokoliv možného konkurenta. Stacey Walkerová byla prostě o ždíbíček chytřejší a ambicióznější, než by bylo Thomasovi po chuti. I když v mnoha dalších ohledech s Conyerovou nesouhlasil, v tomto případě by proti využití veta, které by mělo za následek sestřelení Walkerové z nominace, nic nenamítal. Mohl by být navržen někdo vhodnější; někdo solidnější a zkušenější.

Někdo poddajnější.

Thomas se protáhl a rozhlédl se po omšelém obchodě, v němž byla k vidění zvláštní směsice drahých řemeslnických potřeb spolu s běžným zbožím, které jste ovšem mohli u Hannaforda nebo u Shawa dostat za poloviční cenu. Ben se rozhodně s cenami nepáral, a Thomas by mu to i řekl, ale musela by k tomu

být nějaká vhodná příležitost. Tady se zas daly vyslechnout různé klepy a za zvážení stála konec konců i podpora místního podnikání. Bylo důležité, aby peníze zůstávaly v co největší míře v domovské obci. Jakmile jednou začnou finanční toky mířit jinak, Prosperous zůstane prosperita už jenom v názvu. Pro původní osadníky znamenalo jméno města zčásti zbožné přání a zčásti výzvu. Dnes odráželo skutečnost: městečko vykazovalo nejvyšší příjem na hlavu z celého Maine, což by se na první pohled mohlo zdát náhodnému návštěvníkovi docela nepravděpodobné, kdyby soudil jen podle jeho vzhledu. Prosperous netoužilo přitahovat pozornost a drželo se pěkně při zemi.

Čtveřice mužů seděla vzadu v obchodě u okna, které mířilo na západní stranu. Výhled vedl na dvorek a dál směrem k lesu. V létě tam stávaly lavice, na které jste si mohli sednout a posvačit nebo si udělat piknik, ale teď ještě ležel na trávě zmrzlý sníh a vlhký vzduch byl tak ledový, až zalézalo za nehty. Starý muž se otrásl. Vlevo od Thomase byly zamčené dveře, které vedly do obchodu se zbraněmi, a za ním se nacházela zbrojářská dílna. Otlučená a zažloutlá cedule na dveřích oznamovala, že za každou zbraň přijatou do opravy je účtována třicetidolarová záloha a dalších pětadvacet dolarů je požadováno v případě, že zbraň byla přinesena bez adekvátní munice. Thomas vůbec netušil, proč tam ta cedule pořád visí. Jedinými zákazníky, kteří přinášeli Benu Pearsonovi své zbraně k opravě, byli místní, a ti by sotva zapomněli, že ji odevzdali Benovi. Stejně tak kdyby ji zapomněli přinést se zásobníkem, vrátili by se a donesli ho ještě téhož dne.

Thomasova manželka Constance tu a tam Benův servis využívala – skoro celý život závodně střílela a v mládí málem splnila olympijský limit, ale rozdíl mezi tím, co si mohla dovolit a co by musela podstoupit, kdyby se her chtěla zúčastnit, byl propastný. V Prosperous však byla naprostou výjimkou. I kdybychom započítali ty, kdo měli loveckou povolenku, patřilo město k enklávám s nejnižším počtem držených zbraní ve státě. Zbrojní zámečnictví patřilo spíše k Benovým koníčkům a o žádný velký byznys se nejednalo. Nabízel jen nevelké množství pistolí a pušek, spíše luxusnější zboží, ale vypadalo to, že největší potěšení mu dělá práce s kovem – čistění, vrtání a gravírování.

Thomas zívá a podíval se na hodinky. Whisky mu stoupla do hlavy a zatočil po posteli. Pohlédl z okna. Světlo od stolu nedopadalo daleko a bylo vidět jen pár metrů zasněženého dvora. Dál se už rozprostírala jen tma.

V přítmí se mihlo něco světlého. Vypadalo to jako můra. Během chvíle, co to Thomas sledoval, se to stále zvětšovalo. Obrys se proměnil v postavu mladé ženy ve špinavých bílých šatech, jejichž odstín téměř splýval se sněhem, takže chvíli měl dojem, že má vidiny. Jak běžela, všiml si, že je bosá. Ve tmavých vlasech jí vězelo několik listů. Byla blíž a blíž. Thomas otevřel ústa, chtěl něco říct, ale z hrdla se mu nevydrala ani hláska. Vstal ze židle právě v okamžiku, kdy dívka narazila do okna, až se zatřásl celý rám. Na okně zůstaly krvavé šmouhy.

„Pomozte,“ vykřikla. „Prosím, pomozte mi.“

Její slova se proměnila v obláčky páry, kterých se zmocnil vítr a odvál je do hloubi živoucího lesa.

3

Omnoho kilometrů jižněji, v Portlandu, umíral bezdomovec. Jmenoval se Jude. Nešlo o příjmení, byl to prostě Jude a všichni ho tak znali – jak jeho kumpáni z ulice, tak policisté. Nebyl žádný kriminálník. Ačkoliv i v Portlandu by se našli lidé, kteří za trestný čin považovali už jen to, že jste bezdomovec, kterému by se měla odepřít jakákoliv pomoc, dokud to nevyřeší sama smrt. Ne, Jude neměl opletačky se zákonem, ale žil na ulici už tak dlouho, že znal každou skulinu a škvíru, každou prasklinu v chodníku, každou zídku. Bedlivě naslouchal, co se mezi jemu podobnými povídá – o nově přichozích, o lidech s násilnou povahou nebo o opuštěných stavbách, které bývaly jejich útulkem, a teď jsou využívány dealery drog –, a čerstvě nabyté informace sdílel s policií. Nedělal to pro svůj užitek, ačkoliv některé noci byly tak ledové, že nepohrdl nabídkou přenocovat v pohodlné cele, nebo se dokonce projet až do South Portlandu či ještě dál, když byl policista zvlášť velkorysý nebo unuděný.

Jude měl mezi portlandskými bezdomovci pověst jakéhosi táty, jehož dobré vztahy s policií mu umožňují tu a tam se přimluvit za muže nebo ženy, kteří se ocitli v ošemetné situaci v souvislosti s drobnými přestupky. Fungoval také jako jakási spojka mezi pracovníky městských bezdomoveckých organizací, protože měl přehled o nejhroženějších jednotlivcích, kteří ocení jakýkoliv trvalý zájem ze strany někoho, kdo jim může pomoci. Jude věděl, kde kdo přebývá, a jen s hrstkou dalších měl přehled o přesném počtu bezdomovců ve městě. I ti nejhorší z nich, s nejnásilnější a nejobtížnější povahou, Jude respektovali. Byl to člověk, který si sám raději odepřel i z toho mála, co měl, a rozdělil se se svými bližními, než aby viděl, jak druzí hladovějí.

O co se však Jude odmítal dělit, byl příběh jeho vlastního života a jen ve-lice zřídka prahl po něčem víc než nezbytnostech, jež by mu umožnily uspokojit základní potřeby. Byl to zjevně vzdělaný muž a batoh, který nosil na zádech, vždycky obsahoval jednu nebo dvě knihy. Byl dobře obeznámený

s díly světové klasiky, ale upřednostňoval literaturu pojednávající o historii nebo společnosti a různé biografie. Mluvil francouzsky a španělsky, částečně italsky a trochu německy. Jeho písmo bylo drobné a úhledné, podobné rukopisu lékaře. Jude dbal o hygienu a udržoval se v čistotě, jak mu jen okolnosti dovolovaly. V dobročinných obchodech v jeho části města znali jeho dobré srdce a dávali mu stranou věci, o nichž si mysleli, že by mu přišly vhod. V mezích života na ulici by se o něm snad dalo říct, že byl štramák. Jen velice zřídka však mluvil o rodině, ačkoliv se všeobecně vědělo, že má dceru. Poslední dobou se mezi několika bližšími Judovými přáteli dostala znovu na přetřes. Proslýchalo se, že se mu opět ztratila z dohledu, ale sám Jude o ní mluvil jen velice málo a odmítl zatěžovat policii svými soukromými záležitostmi.

Vzhledem k jeho spořádanosti se mu někteří ochránci bezdomovců ve městě pokusili najít trvalé bydlení, ale brzy pochopili, že nějaký zádrhel v jeho povaze mu brání usadit se trvale na jednom místě. Ve svém novém domově dokázal zůstat týden nebo měsíc, pak ale sociální pracovníci dostali oficiální vyrozumění, že Jude svůj příbytek přepustil jiným čtyřem nebo pěti lidem a sám se vrátil na ulici. V zimě se snažil přespávat v útulku na Oxford Street, ale pokud nebyla k mání volná postel, což se za drsných zimních dnů stávalo docela často, uléhal na tenkou matraci na podlahu vedle komunitního centra na Preble Street nebo bral zavděk židlí v hale jedné z portlandských dobročinných organizací. Za noci, kdy teplota klesala k deseti stupňům pod nulou a vítr byl tak studený, že mu pronikal pod všechny vrstvy bavlny, vlny a novinových vycpávek a dostával se mu až pod kůži, se neubráníl myšlenkám na ty, kteří tvrdili, že Portland je pro bezdomovce tak přitažlivý proto, že je v něm až příliš dobře. Ale uvědomoval si také, že v povaze má běsy, kteří mu nedopřávají útechy, jež sám poskytuje druhým. Věděl, že je mu souzeno zemřít na ulici. Nebyl proto překvapený, že si pro něj smrt přišla, zaskočilo ho jen, jakou na sebe vzala podobu.

Něco málo přes týden bydlel v suterénu vystěhovaného a zchátralého souboru budov nedaleko Deering Oaks. Nejedl víc, než co mu poskytovaly popelnice a útulky, a snažil se balancovat mezi nutností ušetřit peníze a zůstat naživu.

Když umře, nebude jí už k ničemu.

Mohly za to geny? Předal vlastní nedostatky, svoji zničující přichylnost

k ulici, vlastní dceři? Ve chvíli, kdy dokázal uvažovat s chladnou hlavou a logičtěji, byl přesvědčený, že ne. Nikdy se nezapletl s drogami ani s alkoholem. Sklon k závislostem neměl. U jeho dcery se naopak projevil těsně poté, co odešel z domova. Tvrdila mu to její matka, ještě když s Judem alespoň trochu komunikovali. V době, kdy manželka zemřela, chovala k němu už pouze nenávisť a těžko jí to mohl mít za zlé. Říkala, že nechápe, co udělala špatně, čím ho tak smrtelně urazila a co tak hrozného spáchala, že se její manžel sebral a opustil ji i s jejich dítětem. Nedovedla pochopit, že nic. Prostě se v něm něco zlomilo. Opustil všechno – práci, rodinu, a dokonce i psa – protože kdyby to neudělal, musel by spáchat sebevraždu. Pohánělo ho nevy-slovně silné a otřesně hluboké emocionální a psychické pnutí, jež bylo slovy nepopsatelné, a přesto svými tragickými dopady předvídatelné.

Samozřejmě, že se snažil si s dcerou o všem promluvit, ale ona ho neposlouchala. Proč taky? Proč by měla dát na životní rady od člověka, který si sám nedokázal vážít štěstí a lásky, kterých se mu dostalo? Jeho selhání mu vmetla do tváře při první příležitosti. Kdyby byl zůstal, kdyby byl dobrým otcem, možná by se ani ona nevydala na scestí a bestie, jež se jí zmocnila, by z ní pomalu nevysávala život. Ty za to můžeš, řekla mu. Ty.

Ale svým způsobem pro ni i nadále dělal, co mohl. Za to, jak laskavě se choval k ostatním na portlandských ulicích, mu to oni opláceli dozorem nad jeho dcerou, nebo se o to alespoň snažili. Před ní samotnou ji však uchránit nemohli. Měla v sobě sebedestruktivní sklony, ne nepodobné těm, které neblaze poznamenaly otcovu povahu. Veškerý majetek, který zůstal po matce, jí protekl pod rukama a postupně se přelil do kapes jejích krátkodobých známostí, jež se většinou rekrutovaly z řad blízkých pasákům nebo násilníkům.

Ted' se vydala na sever. Zachytil o ní zprávy z Lewistonu a Augusty, později z Bangoru. Poslední informaci dostal od jedné staré tulačky, která putovala naopak na jih. Ta tvrdila, že jeho dcera je čistá a hledá místo, kde by se usadila. Stálá adresa měla být prvním krokem k tomu, aby si našla práci.

„Jak vypadala?“ ptal se Jude.

„Dobře,“ zněla odpověď. „Všiml sis, jak je hezká? Je tvrdá, ale hezká.“

To ano, připustil. Věděl to. Nebyla hezká, byla dokonce krásná.

Nádherná.

Sedl tedy na autobus a vyrazil na sever. Mezitím ale jako by se po ní slehla

zem. Ačkoliv něco se přeci jen doslechl. Dostala pracovní nabídku. Dozvěděl se, že s ní mluvila jedna mladá žena, která bydlela a pracovala v azylovém domě pro matky s dětmi bez přístřeší v Tender House v Bangoru. Ta Judovi tvrdila, že jeho dcera byla nadšená. Měla v ruce peníze. Chtěla se jít osprchovat, koupit si nějaké nové oblečení, snad zajít i ke kadeřníkovi. Našla si práci. Nějaký milý starší pár potřeboval pomoci s údržbou domu a velké zahrady, jednou dvakrát za den uvařit a příležitostně někam odvézt, kdyby bylo potřeba. Pro pocit vlastní bezpečnosti, a aby předešli veškerým pochybnostem, které by mohla mít ona, jí řekli, že cestou domů se zastaví na místní policejní stanici, aby se mohla ujistit, že jsou důvěryhodní a nehodlají jí ublížit.

„Ukázali mi fotografii jejich domu,“ vyprávěla Judova dcera mladé ženě z bangorského Tender House. „Je nádherný.“

Jude chtěl vědět, jak se jmenovalo místo, kam měla namířeno.

Prosperous.

To místo se jmenovalo Prosperous.

Když se tam ale Jude vydal a zašel na policejní stanici, dozvěděl se, že žádná taková dívka do jejich služebny nikdy nevkročila, a když se na dceru vyptával na místních ulicích, setkal se s projevy více či méně povýšené přezíravosti. Nakonec ho sebrala policie. Dovedli ho na okraj města a řekli mu, ať se nevrací. On je však neposlechl. Podruhé ho na noc zavřeli do cely, a byl to docela jiný pocit než v Portlandu nebo Scarborough, protože tady neseděl na základě vlastního rozhodnutí. Vrátily se mu staré děsy. Nebyl rád v uzavřené místnosti. Neměl rád, když se ocitl pod zámkem. Proto se toulal po ulicích.

Druhý den ráno ho odvezli do Midway a posadili na autobus. Dostalo se mu posledního varování: držte se od Prosperous dál. Vaši dceru jsme neviděli. Nikdy tu nebyla. Přestaňte otravovat, nebo vás postavíme před soud.

On se ale nehodlal vzdát. Na Prosperous se mu něco nezdálo. Cítil to hned první den, kdy tam přijel. Život na ulicích ho vycvičil natolik, že hned poznal, když se ve vzduchu vznášelo něco špatného. V Prosperous toho bylo tolik, že by se to dalo krájet.

Nikomu se s tím však nesvěřoval a hlavně ne policii. Měl pro to své důvody, ale jeden byl silnější než všechny ostatní: jeho dcera byla závislá tulačka. Takoví lidé běžně na nějakou dobu mizí a pak se znovu vynořují. Počká. Počká a uvidí. Ona se vrátí. Ba ne, nevrátí. Ne, pokud se ji někdo

nevzdá hledat. Byla v maléru. Cítil to, ale nedokázal se přimět vyslovit to nahlas. Její jméno mu vždycky uvízlo v hrdle. Žil na ulici už moc dlouho. Jeho nemoc způsobila, že opustil rodinu a nedokázal být upřímný ani sám k sobě, otevřít se, přiznat slabost nebo strach. Byl jako osamělá loď zmítaná v bouři. Byl člověk, který uvěznil sám sebe.

Ale existoval někdo, komu důvěřoval a na koho se mohl obrátit: stopař, lovec. Pracoval za peníze, a když si to Jude uvědomil, trochu se mu ulevilo. Nepůjde o žádnou dobročinnost. Tentokrát mu zaplatí. Penězi se vykoupí a osvobodí ze svého zajetí, aby dokázal vypovědět dceřin příběh.

Tu noc, tu poslední noc shromáždil všechny své peníze: hrst bankovek, které skrýval v krabičce zahrabané pod podlahou vlhkého sklepa; drobné úspory, které svěřil jednomu ze sociálních pracovníků a před cestou si je vyžádal; pár zmuchlaných papírových bankovek a mincí jakožto zlomek peněz, jež rozpůjčoval a které mu teď ti, co si to mohli dovolit, ve čtvrtácích vrátili.

Měl přes sto dvacet dolarů. To už byla částka, kvůli které by ho někteří lidé bez okolků zmlátili, a jiní dokonce zabili.

Částka, za kterou si bude moct na pár hodin najmout detektiva. Alespoň v to doufal.

Teď ale umíral. Smyčka provazu visícího z trámu pod stropem se mu stahovala kolem krku. Snažil se kopat, ale drželi mu nohy. Paže, které měl původně připoutané k tělu, však dokázal uvolnit a instinktivně sáhl po oprátce. Nehty měl servané na živé maso, ale bolest téměř nevnímal. Hlava se mu div nerozskočila. Cítil, že se mu vyprazdňuje močový měchýř, a věděl, že se blíží konec. Chtěl na ni zavolat, ale nedostávalo se mu slov. Chtěl jí říct, že je mu všeho hrozně moc líto.

Z posledního dechu se pokusil vyslovit její jméno.

4

Bylo na Thomasi Soulebym, aby dívku uklidnil. Sám měl čtyři dcery a ony jej na oplátku obdařily samými vnučkami, takže v konejšení žen měl víc zkušeností než všichni ostatní dohromady. A tahle žena potřebovala uklidnit opravdu hodně: jen co ji zadními dveřmi vpustili do obchodu, vrhla se po prvním noži, který uviděla, a držela je v šachu. Dosud žádná z Thomasových dcer na něj nuž nevytáhla, ačkoliv on by to na jednu nebo dvě ze svých holek, když byly v pubertě, s chutí udělal.

„Klid, děvče,“ řekl. Držel se z dosahu nože a mluvil nejlídněji, jak dokázal. „Hezky se teď uklidni. Jak se jmenuješ?“

„Annie,“ odpověděla. „Zavolejte policii. Prosím, zavolejte policii.“

„Zavoláme,“ řekl. „Ale teď...“

„Hned!“ zajčela tak nahlas, že Aytonu Calderovi začalo pískat v naslouchátku.

„Dobrá, jdeme je volat,“ řekl Thomas. Kývl na Bena, který už držel mobil v ruce. „Co jim ale máme říct?“

„Povězte jim, že mě nějaká čubka se svým zkurveným manželem zavřeli do sklepa a vykrmovali mě jako prase na porážku,“ křičela. „To jim povězte.“

Thomas se podíval na Bena a pokrčil rameny.

„Možná bys to mohl popsat svými slovy,“ doporučil mu.

Ben přikývl a začal vytukávat číslo.

„Dej tam hlasitý odposlech, Bene,“ pokračoval Thomas. „Aby Annie věděla, že jsme na její straně a nic jí netajíme.“

Ben poklepal na displej a nastavil hlasitost na maximum. Všichni slyšeli, jak telefon vyzvání. Po třetím zazvonění v něm luplo.

„Policejní náčelník Morland,“ ozvalo se ze sluchátka.

Dívka se poté, co uslyšela jeho hlas, trochu uklidnila, ale Thomas si všiml, jak se stále otáčí přes rameno a dívá se velkým děleným oknem směrem, odkud přiběhla. Nedokázala odhadnout, za jak dlouho její věznitelé zjistí,

že utekla, a začnou ji hledat. Nevěřila, že by ji tihle čtyři staří vypelichaní kohouti dokázali ochránit.

„Tady Ben Pearson, Lucasi. Volám z obchodu. Máme tady nějakou vyděšenou holku. Říká, že se jmenuje Annie a že ji někdo věznil ve sklepě. Byl bych rád, kdyby ses sem co nejrychleji vypravil.“

„Už jedu,“ odpověděl náčelník. „Řekněte jí, ať se od vás ani nehne.“

A zavěsil.

„Jak daleko je policejní stanice?“ chtěla vědět Annie.

„Něco přes kilometr, ale volal jsem náčelníkovi na mobil,“ odpověděl Ben. „Může být kousek blíž, nebo i dál. Tohle ale není velké město. Nebude trvat dlouho, než dorazí.“

„Můžeme ti něco nabídnout, děvče?“ zeptal se Thomas. „Chceš vodu, kafe? Máme i whisky, kdyby ti udělala dobře. Musíš být celá zmrzlá. Bene, dones jí nějaký kabát.“

Ben Pearson se vydal k věšáku s kabáty. Musel by projít těsně kolem dívky, ta ale výhrůžně zamáchala nožem ve vzduchu.

„Prokrista!“ lekl se Ben.

„Zůstaňte, kde jste!“ varovala ho. „Všichni se držte zpátky. Nechci, aby se ke mně kdokoli z vás přibližoval, dokud nedorazí policie, rozumíte?“

Thomas zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává.

„Jak si přeješ, ale vidím, že se celá třeseš. Podívej, Ben teď půjde k věšáku a odtamtud ti po zemi pošle kabát. Nikdo z nás se k tobě nepřiblíží. Věř mi, že se netoužíme nechat pořezat.“

Dívka o návrhu uvažovala, pak přikývla. Ben sundal svoji starou velkou prošívanou bundu L.L.Bean z věšáku a po zemi ji šoupnul k dívce. Ta si sedla na bobek, a aniž by ze čtveřice mužů spustila oči, vsunula levou paži do rukávu. Pak vstala a střelhitým pohybem si přehodila nůž z pravé ruky do levé, takže se dokázala nasoukat do kabátu celá. Muži ji po celou dobu bez hnutí sledovali. Dívka se pak vydala k pokerovému stolu. Nalila si plnou sklenici whisky a stále natočená čelem k nim ji do sebe naráz koplá. Luka Joblina se to téměř dotklo.

„Ti lidé, kteří tě násilím zadržovali,“ začal Thomas, „poznala bys je?“

„Jo.“

„Víš, jak se jmenují?“

„Ne.“ Dívka se poněkud uvolnila a brzy se jí ze rtů začal řinout vodopád

slov. „Ale to nebyli ti, co mě sem přivezli. To byl starší pár, David a Harrietta Carpenterovi, pokud to tedy byla jejich pravá jména. Když jsme se poprvé setkali, ukázali mi nějaké průkazy, ale co já vím o průkazech? Jakmile jsme se dostali na dohled téhle díry, předali mě jinému, mladšímu páru. A ti mě pak zamkli do toho jejich zatraceného sklepa. Pamatuji si, jak vypadali. Ani se nenamáhalo vzít si nějaké masky. Podle toho mi došlo, že mě chtějí stejně nakonec zabít. Přicházeli i další. Věděla jsem, že mě pozorují skulinou ve dveřích. Předstírala jsem, že spím, ale některé bych taky poznala.“

Thomas jen nevěřičně zakroutil hlavou a ztěžka dosedl. Ben Pearson hleděl k lesu stejně jako dívka, která v obavách čekala, jestli se z šera nevyonoří postavy odhodlané odvléci ji zpátky do zajetí. Luke Joblin mladou ženu pozoroval s neproniknutelným výrazem a Calder Ayton se soustředěně věnoval vráskám na ruce. Přejížděl po nich špičkou ukazováčku – nejprve doleva, pak doprava – jako by ho překvapovalo, že už vypadají tak staře. Všichni mlčeli, nikdo ji nekonejšil. Odtěď to už byla Morlandova věc.

Annie přešla k regálu, odkud mohla sledovat parkoviště před obchodem. V dálce blikala modrá světla. Policie už byla na cestě. Zároveň pozorovala čtveřici mužů. Jako by zkameněli v odevzdané nečinnosti. Od nich jí nebezpečí nehrozilo.

Neoznačené policejní auto zajelo na parkoviště, na palubní desce blikající majáček. Ačkoliv Ben zhasl venkovní osvětlení, když zavíral obchod, na podestě před vchodem se rozsvítila světla aktivovaná pohybovými čidly. Byla dost silná na to, aby ozářila celé parkoviště včetně policejního náčelníka Morlanda, který právě vystupoval z vozu.

„Je mi zle,“ řekla Annie. „Potřebuju na záchod.“

„Ale právě přijel policista, děvče,“ opáčil Thomas.

„To ta whisky,“ trvala na svém mladá žena. „Nějak mi nesesdla.“

Předklonila se, jako by ji bolel žaludek.

„Půjde to buď horem, nebo dolem – teď si nejsem jistá.“

Ben si rozhodně nepřál, aby mu jakkoliv znečistila jeho hájemství, takže ji nasměroval ke dveřím za obchodem. Vedly do soukromé části, kde občas přebýval i přes noc, zvláště když se tu zdržel prací ve zbrojařské dílně. Jeho dům stál sice jen něco přes kilometr odsud, ale po smrti manželky mu připadal pro jednoho příliš velký. V obchodě se cítil líp. Tady byl teď doma.

„Druhé dveře vlevo,“ řekl. „Nspěchej. Tady jsi už v bezpečí.“

Zamířila dozadu ke dveřím, ruku si držela na ústech. Pár vteřin nato se v obchodě objevil policista. Bylo to vysoký muž, měřil dobrých sto devadesát centimetrů a vážit mohl kolem devadesáti kilogramů. Měl hladce oholenou tvář a popelavě šedé oči jako vyhaslé uhlíky ve starém ohništi. Náčelníka policie v Prosperous dělal už téměř deset let a tenhle post zdědil po otci. Všichni věděli, jak mu na tomhle místě záleží. Svá učňovská léta – alespoň to tak vždycky nazýval – strávil u mainské státní policie. V důsledku staré autonehody v Augustě kulhal, i když velice neznatelně. Nikdo mu však nikdy nedal najevo, že by ho zranění mohlo ve výkonu funkce limitovat, a on k takovým pochybnostem ani jedinkrát nezavdal příčinu.

„Kde je?“ zeptal se.

„Na záchodě,“ odpověděl Ben. „Bylo jí nevolno.“

Morland chodíval do Pearsonova obchodu tak často, že se tam vyznal skoro jako doma. Zamířil rovnou k toaletě a zaťukal na dveře.

„Slečno?“ zavolal. „Jmenuji se Lucas Morland a jsem náčelník prosperouské policie. Jste v pořádku?“

Zevnitř se nic neozývalo. Mezi botami a dolním okrajem nohavic ho zastudil ledový vzduch. Proudil ze záchodu škvírou pode dveřmi.

„Sakra!“ zaklel.

Poodstoupil, zvedl pravou nohu a veškerou silou kopl do zámku. Ten sice nepovolil, ale při druhém pokusu se vylomilo kování v zárubni. Dveře se rozletěly a za nimi se objevila prázdná místnost. Okénko nad záchodovou mísou bylo doširoka otevřené. Morland se ani nenamáhal, aby jím vykoulil ven. Ta holka už určitě prchá, chce využít tmy a někde se schovat.

Thomas Souleby stál kousek za policistou. Ten vyrazil tak rychle zpátky do obchodu, že ho málem povalil.

„Co se děje?“ zeptal se, ale Morland se nezdržoval s odpovědí. Snažil se nedat znát, jak ho loupe v levé noze. V tomhle mrazivém počasí ho bolela jako čert a on už se nemohl dočkat, až přijde léto. Vyběhl na parkoviště a vydal se doleva k nároží. Pearsonův obchod se nacházel jen kousek od křižovatky dvou silnic. Jedna vedla na sever přímo do Prosperous, druhá na západ k dálnici. Morland měl dobrý zrak, dokonce i ve tmě. Proto hned viděl, jak se mezi dvěma ostrůvky stromů míhá běžící postava a míří k hlavní silnici. Silnice stoupala a u západního okraje městečka dosahovala

vrcholu. Zatímco se díval za dívkou, zpoza kopce se vyloupily reflektory nákladáku.

Jestli se dostane až k němu, bude už pozdě.

Annie běžela.

Byla už tak blízko záchraně, nebo si to alespoň myslela, ale pak se objevil ten policajt. Hned ho poznala: jeho postavu, ale především to, jak kulhal. Předtím ho už dvakrát viděla. Poprvé, když ji transportovali do sklepa a on se zúčastnil předávky. Když ji vytažovali z nákladáku, bojovala s nimi a z očí se jí trochu svezla páska. Ten policajt byl u toho a na celou operaci dohlížel. Šel za nimi, i když ji nesli do její cely. A podruhé ho zaregistrovala, když jí dovolili, aby se osprchovala, ačkoliv ruce i nohy jí nechali spoutané. Když ji vyváděli ze sklepní kobky, rychle se rozhlédla a nahoře nad schody nakrátko zahlédla jeho šedé oči. Pak se dveře zavřely. Ani jednou na sobě neměl uniformu, jinak by jí to došlo hned a nenechala by ty staré páprdy volat policii.

Pár, který ji držel v zajetí, ji vydatně krmil. Aspoň že tak. Díky tomu teď měla nejvíc energie za posledních několik let. V krvi žádný alkohol ani drogy. Samotnou ji překvapilo, jak je rychlá.

Annie zahlédla nákladák ve stejném okamžiku jako Morland. Jestli se stihne dostat k hlavní silnici včas, může ho stopnout a poprosit řidiče, aby jí odvezl do jiného města. Policista by se za nimi sice asi vydal, ale žádný řidič kamionu, který má jen špetku zdravého rozumu, by nepochyboval, že se jí přihodilo něco zlého. Zvlášť, když by ji viděl bosou, se zkrvavenými chodidly a rozedranou noční košilí. A kdyby ho nepřesvědčilo ani to, pak by jistě pomohl celý příběh. Mohl nebo mohla – když bude mít štěstí, narazí na řidičku – by ji odvezl na policejní služebnu do Bangoru nebo na nejbližší stanici státní policie. Klidně by se nechala hodit i na FBI do Washingtonu, hlavně ale, aby už byla pryč z tohotoh všivýho Zapadákov.

Jak se přibližovala k silnici, terén začal stoupat. Zakopla o vyčnívající kámen a zavravorala. Ozvala se prudká bolest. Určitě si zlomila palec na pravé noze. Zpomalilo ji to, ale nezastavilo. Nákladák se už trochu přiblížil, ale měla by stihnout dostat se k němu dřív, než projede kolem. Byla odhodlaná riskovat a vběhnout až doprostřed vozovky, jen aby jí zastavil. A i kdyby, raději zemře na místě, než aby ji znovu zavřeli do toho sklepa.

Něco do ní zezadu vrazilo a ona upadla na zem. O zlomek vteřiny později uslyšela výstřel, pak ucítila tlak v hrudi následovaný tak palčivou bolestí, že si myslela, že jí shoří plíce. Ležela na boku a snažila se promluvit, ale ze rtů jí namísto slov prýštila krev. Nákladník ji minul sotva o vzdálenost paže, řidič si ani nevšiml, že umírá. Natáhla k němu ruku, na prstech cítila vítr, který projíždějící vůz způsobil. Oheň v plicích ji už nesžíral, ale naopak studil. Ztrácela cit v chodidlech i dlaních, led začal pronikat do jejího nitra, končetiny se měnily v rampouchy, krev v krystaly.

Blížily se nějaké kroky, pak se k ní sklonili dva muži. Jedním z nich byl kulhající policajt, druhý stařec, který jí dal svůj kabát. Ten držel v ruce loveckou pušku. Pak si všimla i jeho tří zbývajících kamarádů, kteří stáli za nimi. Usmála se.

Doběhla jsem vás. Utekla jsem. Skončilo to jinak, než jste si přáli.

Seru na vás, vy šmejdi.

Já...

Ben Pearson sledoval, jak dívka umírá; když naposledy vydechla, její tělo jako by splasklo. Pokýval smutně hlavou.

„Byla tak vhodná,“ řekl. „Sice vyhublá, ale oni by ji vykrmili. Kdybychom měli štěstí, mohli jsme s ní vystačit na deset i více let.“

Policejní náčelník Morland došel až k vozovce. Na obzoru nebylo žádné další auto. Určitě je nikdo neviděl. Ale co je to za příšerný bordel. Někdo si to pěkně odskáče.

Vrátil se k ostatním. Thomas Souleby byl z nich nejurostlejší. Vláčet mrtvolu nemůže žádný střizlík.

„Thomasi,“ vybědl ho, „ty ji vezmi za ruce, já ji chytím za nohy. Pojďme to uklidit.“

Oba muži pak odnesli ostatky Annie Broyerové, dcery muže známého pod jménem Jude, zpátky do obchodu.

5

Viděli přijíždět auta a věděli, že je čekají problémy.

Vpředu jel policejní náčelník Morland ve svém neoznačeném služebním voze. Přesto majáček na palubní desce neblinkal. Náčelník nechtěl dávat svou přítomnost najevo.

Policistu následoval Thomas Souleby ve svém priusu. Spousta lidí v Prosperous měla Toyotu Prius nebo podobné ekologicky šetrné auto. Velká SUV se zde netěšila oblibě. Mělo to souvislost s étosem, který ve městě panoval, a v přístupu k životnímu prostředí, v němž vyrůstaly a budou vyrůstat generace jejich dětí. Všichni znali pravidla, ať už psaná či nepsaná, a k jejich porušování docházelo jen velice vzácně.

Když vozy předjely před dům, Erin uchopila svého manžela za ruku. Harry Dixon nebyl ani vysoký, ani zvlášť pohledný chlap. Měl trochu nadváhu, řídky mu vlasy, a když spal na zádech, chrápal jako míchačka, v níž se přesypává kamení. Přesto byl hodný a patřil k ní. Někdy litovala, že nebyli obdařeni dětmi, ale co naplat. Po svatbě s tím otáleli až příliš dlouho, říkala si často. Postupem času bylo jasné, že příroda není na její straně, a život se zaběhl do vyježděných kolejí. Možná se oba měli snažit o trošičku víc, ale vždycky si tak nějak řekli, že to stačí.

Ted' ale nastaly zlé časy, střední věk byl tady, jenže vysněný život v nedohlednu. Až do konce minulé dekády se Harryho stavební firma jakž takž protloukala a nejhorší recesi přežila díky propuštění kmenových zaměstnanců a ořezání výdajů až na kost, ale v roce 2011 ji prakticky zlikvidovala druhotná platební neschopnost. Oficiální prameny uváděly, že od začátku roku do března zaniklo v Maine 4800 pracovních míst, čímž se stát v tomto ekonomickém ukazateli dostal na první místo pomyslného žebříčku. Dixonovi sledovali dohady mezi politiky a jednotlivými institucemi, kdo za tak vysoká čísla může, a došli k závěru, že hlavní snahou státního úřadu zaměstnanosti je zamést všechno pod koberec. Jako byste říkali

lidem, kteří stojí na potápějící se lodi až po krk ve vodě, že mají zachovat rozvahu.

V současnosti Harryho společnost doslova čučkařila, Harry si na drobné zakázky najímal levnou pracovní sílu a zkušené dělníky a řemeslníky vyplácel hodinovou mzdou jen po dobu, kdy je potřeboval. Svoji hypotéku sice spláčet zvládali, ale museli si toho spoustu odepřít a stále častěji jezdili nakupovat mimo Prosperous.

Erinina nevlastní sestra Dianne a její manžel chirurg jim z nejhoršího pomohli malou jednorázovou půjčkou. Oba pracovali v nemocnici a dařilo se jim velice dobře. Mohli si dovolit podat jim pomocnou ruku, ale pro Dixonovy bylo ponižující si o takovou pomoc vůbec říct. Navíc všichni věděli, že půjčku nebudou moci v dohledné době splatit.

Také se obrátili na městský podpůrný fond, který byl založen, aby poskytoval pomoc místním lidem, kteří se dostali do krátkodobých finančních těžkostí. Ben Pearson, který byl považovaný za jednoho z jeho nejrozumnějších členů, se postaral o potřebné náležitosti a Dixonovi dostali něco málo přes dva tisíce dolarů. Peníze jim sice trochu pomohly, Ben však zároveň neskrýval, že je budou muset splatit, ať již v hotovosti nebo protislužbou. Kdyby se tak nestalo, správní výbor by se začal hlouběji zabývat jejich situací a štourat v soukromí a docela dobře by mohl přijít na Dianne. To byl také důvod, proč Dixonovi souhlasili, i když váhavě, že příjmomu tu dívku. Mělo to posloužit jako splátka dluhu a udržet Dianne v tajnosti.

Erin se o existenci své nevlastní sestry dozvěděla teprve před třemi roky. Erinin otec opustil Prosperous v době, kdy byla téměř ještě nemluvně, a její matka se podruhé vdala – shodou okolností za bratrance Thomase Soulebyho. Otec se pak už nikdy neozval. Na konci roku 2009 se však Dianne podařilo Erin vystopovat a od té doby mezi nimi začalo vznikat jakési váhavé pouto. Zdálo se, že si jejich otec poté, co opustil Prosperous, vybudoval zcela novou identitu a před svojí druhou manželkou a dítětem se o městě ani jednou nezmínil. Když se však Dianne po jeho smrti – a smrti matky – probírala otcovými dokumenty, odhalila pozadí jeho původu. Tou dobou byla už podruhé provdaná – shodou okolností nebo řízením osudu za muže, který pocházel z téhož státu, z něhož se odstěhoval její otec. Bydlel dokonce nedaleko města, z něhož uprchl a kde zanechal svůj dosavadní život.

Erin se tvářila, že vůbec netuší, co mohlo přimět jejich otce, aby se vydal

takovou dálku a změnil si identitu. Když se s tím Dianne nespokojila, naznačila, že se jejich otec snad zapletl s nějakou ženou z Lewistonu a pak se obával odplaty ze strany manželčiny rodiny. Samozřejmě že nic z toho nebyla pravda – přesněji řečeno žádná milostná aféra se nekonala. Otcův strach z odplaty byl něco jiného. Nicméně Erin dala Dianne jasně najevo, že bude nejlepší, když se bude držet od Prosperous co nejdál a v minulosti jejich společného otce se nebude vrtat.

„Vzpomínky tu vrhají dlouhé stíny,“ řekla doslova Erin. „Lidé na malých městech zradu neodpouštějí.“

Ačkoliv Dianne z toho vůbec nebyla moudrá, souhlasila, že ať už se v minulosti stalo v Prosperous cokoliv, nedá se to odestát. Erin sice vyslyšela přání nevlastní sestry a podělila se s ní o vzpomínky na otce, ale aniž si toho Dianne všimla, veškeré informace spočívaly pouze v nepodstatných drobnostech.

Z Erin a Harryho se tedy stali chudí příbuzní spojení s Dianne a jejím manželem příznakem jejich otce. Smířili se se svojí rolí, ačkoliv Dianninu existenci se rozhodli před obyvateli Prosperous držet v tajnosti. Nevýřčeno zůstalo, že Dianne budou možná v budoucnu potřebovat, a to nikoliv pouze kvůli dalším půjčkám. Dixonovi si totiž nic nepřáli víc, než z Prosperous vypadnout, a to nebude vůbec nic jednoduchého. Městská rada bude chtít znát důvod. Bude je prověřovat. Téměř určitě se o Diannině existenci dozví a bude chtít vědět, o jaká tajemství se Erin Dixonová se svojí nevlastní sestrou podělila. Koneckonců byla dcerou muže, který se k městu otočil zády, ukradl jeho peníze, a snad dokonce vyzradil úmluvu, jen aby si zachránil vlastní kůži.

Nedat na sobě před Dianne a jejím manželem nic znát a veškeré obavy udržet v tajnosti nebylo nic snadného. Aby to bylo ještě složitější, Harry s Erin požádali, aby jim peníze poskytli v hotovosti. Doteď si pamatuje zmatený výraz Dianniny tváře, následovaný prvním náznakem podezření, že něco je tady opravdu v nepořádku.

„V jakém maléru jste se to vy dva ocitli?“ zeptala se Dianne, když její manžel rozlil do sklenic poslední láhev vína a podíval se na ně káravým pohledem, jímž pravděpodobně častuje své pacienty, kteří zanedbávají jeho pooperační rady a pak se diví, že kašlou krev. Jmenoval se Magnus Madsen a jeho rod pocházel původem z Dánska. Vyžadoval, aby se jeho křestní jméno vyslo-

vovalo jako „Mónus“, tedy bez „g“ uprostřed. Kdykoliv se s Harrym setkali, vždycky mu trpělivě připomínal správnou výslovnost svého jména, i když zbytečně, protože Harry jako by nebyl schopen vyslovit jej bez toho otravného „g“. Mónus mu prostě nešlo přes rty. Nicméně Magnus Madsen nebyl žádný neotesaný Viking, který právě odložil veslo a vystoupil na pevninu. Madsenové se usídlili v Maine dřív než většina ostatních. Jeho rodina věnovala nezměrné úsilí tomu, aby se naučila mluvit náležitě anglicky a zbavila se veškerých nánosů, které si snad přivezla ze staré vlasti.

„Byli bychom prostě radši, aby se lidi v Prosperous nedozvěděli, do jak vážných obtíží jsme se dostali,“ vysvětloval Harry. „Tohle je malé město, a když se to rozkřikne, mohlo by to snížit moje šance dostat se k nějaké pořádné zakázce. Když nám ale poskytnete hotovost, uložíme peníze na účet teprve ve chvíli, až se zase postavíme na nohy, a nikomu to nebude podezřelé.“

„Ale vždyť jsou přece veškeré bankovní operace přísně tajné,“ odvětil Magnus. „Nemohli byste požádat vedení banky o velkorysejší zálohu? Chci tím říct, že přece pořád pracujete a musíte splatit další hypoteční splátku. Máte pěkný dům, který má slušnou hodnotu i v těchhle těžkých časech. Přece nejde o žádnou riskantní a nekrytou půjčku.“

Bylo by toho tolik, co by mu chtěl Harry vysvětlit, ale celou odpověď bylo možné shrnout do věty „Vy i my žijeme v úplně odlišných světech“. Navíc to, o co Magnuse s Dianne žádali, byla „riskantní a nekrytá půjčka“, ale Harry si uvědomoval, že Magnus nemá ani ponětí, jak funguje město, jako je Prosperous. Kdyby se to dozvěděl, zešedivěly by mu vlasy.

A podepsal by si ortel smrti.

Magnus s Dianne jim nakonec peníze dali a Harry jimi doplňoval zůstatky na bankovním účtu, jak to jen šlo, ale už i tahle hotovost se jim tenčila. Znovu se obrátit na příbuzné považovali za nevhodné. Za normálních okolností by Harry s Erin postupně rozprodávali majetek a nějak by přežívali. Samozřejmě že prodej domu by jim vytrhl trn z paty, ale kdyby to při troše štěstí vydrželi až do splacení hypotéky, mohli by za něj dostat obnos blížící se šestimístné částce. Buď by jim pomohla k novému rozjezdu, nebo by dům mohli pronajímat, dokud se ekonomická situace nezlepší.

Tohle ale nebyly normální okolnosti. Věděli, že pravděpodobně nejsou ve městě jediní, kteří strádají; leccos se proslýchalo a nebyly to jen plané klepy. Ani Prosperous nebylo imunní vůči vrtochům ekonomiky, stejně jako

v minulosti se nevyhnulo konfliktům, finančním nesnázím nebo živelním katastrofám. Přesto bylo vždycky lépe chráněno než jiná města. A staralo se o to, aby tomu tak bylo i nadále.

„Co myslíš, že se stalo?“ zeptala se Erin šeptem manžela, když sledovali blížící se muže. „Dokázala utéct?“

„Ne,“ řekl Harry. „Tomu nevěřím.“

Kdyby utekla, tihle muži by nestáli před jejich dveřmi. V úvahu přicházely pouze dvě možnosti. Buď byla ta dívka dopadena, ještě než stačila opustit hranice Prosperous. V tom případě by byl policejní náčelník rozpálený do běla a dal by jim pořádně na srozuměnou, že ji měli lépe hlídat. Oni by mohli pouze doufat, že dívka měla dost rozumu a nechala si pro sebe, jak snadno vyvázla. Anebo byla už mrtvá a Harry se přistihl, že tuhle možnost upřednostňuje. Pro všechny by to bylo jednodušší.

Nenechali policejního náčelníka ani zaklepat a sami otevřeli. Harry jej zastihl za dveřmi se zvednutou pěstí a instinktivně se přikrčil, jako by očekával úder. Měli sice zvonek, ale nebyl by to Lucas Morland, aby nevyužil okolností. Z psychologického hlediska bylo ostré zabušení mnohem působivější.

Harry ustoupil, aby jim umožnil projít. Náčelník se tvářil přísně a Thomas Souleby měl ve tváři spíš zklamání než zlost, jako by Harry s Erin byli nějakí rozjívění pubertáci, kteří zásadním způsobem zklamali rodičovskou důvěru.

„Víme, proč jste tady,“ začal Harry.

„Když víte, proč jsme tady,“ opáčil policejní náčelník, „tak proč jste nás hned nezavolali?“

„Teprve teď jsme zjistili, že utekla,“ řekla Erin. „Chystali jsme se vás zavolat, ale...“

Podívala se na manžela a hledala v něm oporu.

„Ale měli jsme strach,“ dokončil větu za ni.

„Z čeho?“

„Že jsme vás zklamali – že jsme zklamali celé město. Bylo nám jasné, že se budete zlobit.“

„Snažili jste se ji najít?“

„Jistě,“ řekl Harry. „Chci říct, ne, ještě ne, ale už jsme se chystali. Podívejte, už jsem se obul.“ Ukázal na nohy, na nichž opravdu měl vysoké boty. Doma v botách nikdy nechodil – Erin mu nadávala kvůli kobercům – ale

tentokrát se raději obul, kdyby se celá tahle noc zvrtila. „Chtěl jsem právě vyrazit, když jste se objevili.“

„Našli jste ji?“ zeptala se Erin. „Řekněte, prosím, že ji máte.“

Byla přesvědčivá, to jí musel Harry přiznat. Bylo to přesně to, co měla říct a co chtěl policejní náčelník slyšet.

Morland neodpověděl. Nechával je podusit ve vlastní štávě a sledoval, co mu jejich chování napoví. Teď museli být opatrní a vážit každé slovo. Co jim ta holka mohla říct, jestli ji chytili? Co všechno jim prozradila?

Nic, uvažoval Harry. Byla pořád jen zticha. I z toho důvodu nedali s Erin na dveře zámek a šli si po svém. Jestli tu dívku ale chytili, popřou to.

Morland se opřel zadkem o kuchyňský stůl a založil ruce na prsou.

„Jak k tomu došlo?“ zeptal se.

„Byla to moje chyba,“ řekla Erin. „Nechala jsem dveře nezamčené. Omylem. Někdy, když jsem věděla, že spí, jsem jen zasunula zástrčku, ale nezamykala jsem. Byla jsem unavená a asi jsem tam zapomněla dát zámek. Musela zástrčku zevnitř uvolnit. Na podlaze jsem našla proužek látky, který asi použila. Možná si ho odtrhla z noční košile.“

„Jak mohla vědět, že jste nezamkli dveře?“ zeptal se Souleby.

K čertu s tebou, pomyslel si Harry, vždycky jsem z tebe měl mrazení v zádech. Ten mizera Souleby připomínal Harrymu starého supa: scházel mu jen zobák a pařáty.

„To nevím,“ odpověděla Erin. „Řekla bych, že nikdy nepřestala pomýšlet na útěk. Pravděpodobně vždycky, když jsem odešla, zkoušela dveře. Tentokrát měla štěstí.“

„Tak štěstí, jo?“ ušklíbl se Morland.

Dokonce se i trochu pousmál.

„Pojďme k těm dveřím,“ řekl. „Vysvětlíte mi to ještě jednou.“

Vydali se dolů do sklepa. Erin jim ukázala kobku a zástrčku se zámkem. Přesně jak říkala, na podlaze ležel kousek bílé látky umazaný od oleje nebo šmíru. Policejní náčelník si všechno prohlížel, chvíli si hrál se zástrčkou a zkoumal zámek.

„Jděte dovnitř,“ vybídl Erin.

„Cože?“

„Tak honem. Jděte dovnitř.“ Podal jí proužek látky. „A tohle si vezměte s sebou.“

Udělal, co jí přikázal. Policista za ní pak zavřel dveře, zasunul zástrčku, ale visací zámek nepoužil.

„A teď to otevřete,“ řekl.

Harrymu vyschlo v ústech. Nejraději by se začal modlit, ale v Boha přestal věřit už dávno. Přetrvávající existence Prosperous byla nejsilnějším argumentem proti názoru, že nad lidstvem bdí laskavé boží oko.

Po několika pokusech se Erin podařilo prostrčit proužek látky mezerou mezi zárubní a dveřmi nad zástrčkou. Tím to ale haslo, možnost, že by se jí povedlo volný konec zase vtáhnout dovnitř, byla nulová. Harry zavřel oči. Bylo po legraci.

Ve škvíře se objevila dlouhá tříška, zachytila volný konec proužku a vtáhla jej zase zpátky do kobky. Erin začala za smyčku pomalu tahat a zase povolovat. Zástrčka se pohnula: ne moc, ale pohnula. S trochou vytrvalosti bylo jen otázkou času, než se Erin podaří dveře otevřít, jak se to podle jejího tvrzení povedlo i té dívce.

Morland teď pozoroval Harryho. Ten byl přesvědčený, že bez ohledu na to, co policejní náčelník právě viděl, jejich výpovědi moc nevěří. Pokud však čeká, že se Harry sesype, nedočká se. Ledáže by se ho Morland rozhodl mučit, ale k tomu snad přeci jen nepřikročí.

„Ať jde ven,“ obrátil se policista na Soulebyho a ten uvolnil zástrčku.

Erin opustila kobku celá rudá, ale s triumfálním výrazem ve tváři.

„Kde jste vzala tu tříšku?“ zeptal se Morland.

„Ležela na zemi u její postele,“ odpověděla. „Všimla jsem si jí, když jsem se snažila přijít na to, jak to dokázala.“

Podala mu úloмок borového dřeva. Policista jej zkoumal v prstech, pak se sehnul k posteli a našel místo, odkud tříška pocházela.

„Vypadá čerstvě,“ řekl.

„Nebyla pryč déle než hodinu,“ opáčila Erin.

Morland vzal tříšku do obou rukou a přelomil ji. Byl to první veřejný projev zlosti, která jím cloumala uvnitř.

„Stále ještě jste nám neřekli, jestli jste ji našli,“ ozval se Harry.

„No to si pište, že jsme ji našli,“ odpověděl policejní náčelník.

„Kde je?“

„V kufru mého auta.“

„Je...“

„Je co?“

„Je... mrtvá?“

Morland neodpověděl hned. Zavřel oči a přešel si pravou dlaní po obličeji. Mírně svěsil ramena. V tu chvíli Harry pochopil, že alespoň prozatím jsou z nejhoršího venku.

„Ano, je mrtvá,“ řekl konečně policista. „Jen ne tím správným způsobem. Máte lopatu?“

„Jistě,“ přikývl Harry. „V přístřešku na náradí.“

„To je dobře, protože mi jdete pomoci kopat hrob.“

6

Měl jsem letenku na let z Filadelfie s US Airways ve 20.55, ale uvědomil jsem si, že pokud bych se rozhodl spoj stihnout, buď se zabiju, nebo dostanu pokutu za rychlou jízdu. Ani jedna z možností mě nijak zvlášť nelákala, takže jsem si přesunul let na půl desátou ráno a ubytoval se v motelu na Bartram Avenue. Navečeřel jsem se v baru, kde jídlo chutnalo, jako bych vybral popelnici, ale bylo mi to jedno. Jakmile mi z těla začal odcházet adrenalin, který ho zaplavil během akce v Newarku, uvědomil jsem si, že se třesu a je mi nevolno. Nezáleželo mi na tom, co sním: nebude mi to chutnat, ale přesto jsem se domníval, že bych měl do žaludku něco vpravit. Pak jsem ale nechal skoro celou porci na talíři a ten zbytek mi zůstal v útrokách jen do chvíle, co jsem se vrátil do pokoje.

Popravdě řečeno, tyhle reakce se mi s postupujícím věkem dostavovaly stále častěji. Myslím, že jsem měl v situacích, jako byla ta včerejší, vždycky strach – kdokoliv, kdo se dívá na svět hledím pušky, je vystaven buď zranění, nebo smrti, a když tvrdí, že se nebojí, je buď lhář, nebo psychopat –, ale jak se mi stále dařilo unikat se zdravou kůží, o to častěji jsem si uvědomoval, že mé šance musejí do budoucna nevyhnutelně klesat. Kdyby kočky uměly počítat svých devět životů, přibližně kolem ztráty pátého by taky znervózněly.

Dalším důvodem bylo, že jsem chtěl vidět Sam, svou dceru, dospívat. Už dávno vyrostla z let, kdy jsou děti sice roztomilé, ale jen žvatlají a zakopávají, a v tomhle ohledu připomínají staré lidi. Shledával jsem ji nekonečně úchvatnou a litoval, že už nejsme spolu s Rachel, její matkou. Na druhou stranu si nemyslím, že by se Rachel vrátila jen proto, abych já mohl trávit víc času se Sam. Kromě toho jsem si Rachelin návrat nepřál ani já, takže moje pocity byly poněkud dvojznačné. Přesto skutečnost, že Rachel a Sam žijí ve Vermontu a já v Portlandu, věc trochu komplikovala a plánování společně stráveného času dalo trochu práce. Říkal jsem si, že do Vermontu se můžu přestěhovat vždycky, pak jsem si ale uvědomil, že bych musel volit

socialisty a začít hledat omluvy pro zradu republikánských idejí. Ať tak nebo tak, na Portlandu se mi líbilo, že leží od moře, co by kamenem dohodil, a výhled na vermontské jezero Bomoseen je přeci jen něco jiného.

Lehl jsem si na postel a zkontroloval zprávy na mobilu. Byla tam pouze jediná. Od muže jménem Jude z Portlandu. Patřil k partičce lidí z ulice, která mi tu a tam vypomáhala. Jude mi poskytoval buď informace, nebo příležitostně někoho nenápadně sledoval, jelikož lidé mají sklon bezdomovce přehlížet nebo je opravdu nevnímat. Přirozeně že jsem neměl kam zavolat Judovi zpátky. Místo toho mi navrhoval, abych mu nechal vzkaz u lidí nebo na vývěsní tabuli v Portlandském asistenčním nebo Amistadském komunitním centru, kde mu můžu nechat zprávu, kdy bych se s ním mohl setkat.

Už nějakou dobu jsem Juda neviděl, ale možná i proto, že jsem ho nehledal. Stejně jako většina portlandských bezdomovců i on se snažil v zimě zmizet z ulic. V opačném případě hrozilo, že zmrzne někde ve výklenku přede dveřmi.

Mně se nevedlo tak špatně. Přes zimu mi přibýlo práce, protože jsem si sehnal bokovku u dokazovacího řízení. Nebyla to sice žádná světoborná záležitost, ale placená byla slušně a občas jsem mohl zapojit i něco jiného než jen šedé buňky mozkové. Pouhý den před cestou dolů do Newarku, kde jsem se setkal s Louisem a Angelem, jsem si nechal proplatit dvoutisícový šek včetně přátelského bonusu, který mi vynesl jediný případ. Účastníkem dokazovacího řízení byl investiční analytik, jakýsi Hiram P. Taylor, který byl podezřelý z několika vážných nepřátelských úkonů v probíhajícím rozvodovém řízení. Jeho manželku zastupovala moje právnička – a v podstatě dobrá přítelkyně – Aimee Priceová. Hiram byl až nutkavě posedlý smilník, takže se i jeho advokát nechal v soukromí slyšet, že jeho klient musí mít namísto penisu snad vrtačku. Jeho manželku už unavilo snášet jeho ponižující chování a došla jí trpělivost. Jakmile Hiram zaznamenal, že se s ním chce rozvést, začal se zbavovat důkazů svědčících o jeho rozsáhlém majetku a takzvaně jej odklánět z manželčina dosahu. Dokonce opustil svou kancelář v South Portlandu a pokusil se zašít, ale já jsem ho vystopoval v bytě jeho holky. Ta ženská si říkala Brandi, a přestože podle jména byste ji spíš šacovali na striptérku, pracovala jako účetní v New Hampshiru.

Problém spočíval v tom, že se Hiram stáhl do ústraní a nedotkl se ani papíru povalujícího se na podlaze z obavy, že to bude soudní obsílka při-

vázaná na neviditelnou šňůrku, jejíž druhý konec bude držet vykonavatel. Brandi se od něj nehnila ani krok, platila za jídlo a pití v barech, a kupovala dokonce i noviny. Všechno v hotovosti. Hynam nevzal do ruky nic, co by nám mohlo pomoci. Snad si nechával od Brandi zkontrolovat i své mužství, než se šel ráno vyčurat, protože mu na něj někdo mohl v noci přihnout obsílku.

Jeho slabé místo – a všichni nějakou slabinu mají – bylo auto. Díky němu jsem ho našel. Řídil černé šestilitrové Bentley Flying Spur Speed. Bralo si pětadvacet litrů na sto kilometrů, z nuly na stovku zrychlovalo za 4,8 vteřiny a mělo hodnotu přinejmenším dvě stě tisíců. Byla to jeho chloubka a potěšení. A to byl pravděpodobně taky důvod, proč se ve Starbucks na Andrews Road polil kafem, když jsem vešel dovnitř a nahlas se otázel, komu patří to zkurveně pěkný bentley, protože jsem mu trochu ťuknul venkovní zrcátko na řídicově straně.

Hynam nebyl žádný stíhlý švihák, ale když bylo potřeba, uměl sebou hodit, i když ho muselo kafe pálit do stehů. Prolétl kolem mne, jako by mu hořela koudel za zadkem, a zamířil k autu, aby se na vlastní oči přesvědčil, že zpětně zrcátko visí jen za dráty. Urazit ho bylo těžší, než jsem si myslel, protože jsem do něj musel praštit kladivem hned dvakrát. Bentley je sice možná drahá značka, ale dělají ho solidně.

„Moc mě to mrzí,“ řekl jsem, když jsem viděl, že hledí auto, jako by to bylo raněné zvíře, které se snaží ukonejšit. „Jen jsem se kouknul jinam. Kdyby vám to pomohlo, mám bráču, který vede autoprodejnu. Snad by vám nabídl dobrou cenu.“

Vypadalo to, že Hynam ze sebe nedokáže vypravit ani hlásku. Jen naprázdno otevíral a zavíral pusou. Viděl jsem, jak k nám přes parkoviště spěchá Brandi, jednu ruku se snaží nasoukat do kabátu, v druhé drží Hynamovu bundu a vlastní kafe. Hynam ji tam zapomněl, ale ona mu byla v patách. Potřeboval jsem Hynamu dostat dřív, než se vzpamatuje ze šoku a než sem Brandi doběhne.

„Heleďte se,“ pokračoval jsem, „tady je moje pojistná smlouva, ale kdybyste chtěl, klidně vám škodu uhradím i v hotovosti a nebudu smlouvat.“

Hynam sáhl po papíru, který jsem mu podával, aniž by přemýšlel. Slyšel jsem, jak na něj Brandi volá a snaží se ho varovat, ale bylo příliš pozdě. Obsílku už držel v ruce.

„Pane Taylore,“ řekl jsem, „s radostí vám musím oznámit, že jste právě převzal soudní obsílku.“

Následující vteřiny hodně vypovídají o vztahu Hyrama P. Taylora k jeho vozu, protože i nadále se zdál být více rozčilený škodou, která mu na něm vznikla, než doručením obsílky. Ta chvíle však netrvala dlouho. Proklínal mě celou cestu, než jsem došel k autu, a když jsem nasedal, zahlédl jsem ještě, jak mu Brandi chrstla obsah kelímku s kávou na prsa a v slzách odkráčela. Dokonce mi bylo Hyrama i trochu líto. Byl sice hovado, ale nepřipadal mi jako zlý chlap, ačkoliv jeho manželka si myslí pravý opak. Byl to jen sobec a slaboch. Zlo je něco docela jiného. O tom jsem věděl víc než kdokoliv jiný. Koneckonců, právě jsem zapálil a nechal shořet jeden dům.

Poznamenal jsem si, že mám vyhledat Juda, a zhasl jsem. Postadrenalinový propad už pominul. Teď jsem cítil jen únavu. Spal jsem klidně, zatímco Jude se houpal ve svém portlandském sklepeč na konci provazu.

7

Harry Dixon a policejní náčelník Lucas Morland jeli na hřbitov policistovým vozem. Moc toho nenamluvili. Naposledy, když Harry viděl mrtvého člověka, šlo o jeho vlastní matku. Bylo jí pětasedmdesát a zemřela uprostřed jedné říjnové noci. Ve tři hodiny mu volali z hospicu, že její poslední hodinka se blíží a že by možná chtěl být při jejím odchodu s ní. Ale v době, kdy tam dorazil, byla už po smrti, ačkoliv její tělo bylo ještě teplé. Na to si Harry pamatoval nejlépe. Sestřička mu řekla, že se smí matky dotknout, aby to teplo ještě cítil, jelikož teplo znamená život, a že je možné, že z něj v její tělesné schránce ještě něco zůstalo. Položil jí tedy ruce na ramena, protože to, jak se zdálo, od něj čekali. Cítil, jak matka pomalu stydne a jak jí duše zvolna opouští, až nezbylo nic než chlad.

Uvědomil si, že ještě nikdy neviděl mrtvého člověka, který mrtvý být neměl. Nebyla to sice nejuvstíznější formulace, ale lepší ho nenapadala. Jeho matka byla už stará a nemocná a dalo se to čekat. Poslední roky strávila na posteli, většinou spala, vzpomínky se jí pletly nebo si nepamatovala vůbec nic. Během několika posledních měsíců promluvila s jasnou myslí jen jedinkrát a v ten okamžik byl Harry rád, že jsou spolu v místnosti sami. Uvažoval, jestli o podobných věcech hovořila i s ošetřovatelkami. Pokud ano, musely to přičítat výplodům stařecké mysli stížené demencí, protože se o tom před ním nikdy nezmínily. Její slova se mu teď znovu vybavila.

„Jednou jsem viděla, jak to dělají,“ řekla, když usedl vedle ní do nepohodlné hospicové židle. „Chtěla jsem to vidět. Chtěla jsem to pochopit.“

„Opravdu?“ odpověděl a poslouchal ji jen napůl, jak by zvyklý. Myslel na svoji práci a finance, a proč se jim s Erin daří tak špatně, když tolika ostatním se vede dobře – jak v Prosperous, tak za jeho hranicemi. Vždyť přece byli s Erin součástí pracovního trhu ve městě. Dělali, o co je požádali, a na nic si nestěžovali. Jak to tedy, že na tom byli tak mizerně? Nemají se všichni

dělit o výhody plynoucí ze života v Prosperous stejným dílem? Pokud ne, v čem tkví hlavní smysl členství v této komunitě?

A teď tady matka zase blábolí, vytahuje na světlo nějaké nesouvislé historky a zmatené vzpomínky.

„Viděla jsem je, jak berou to děvče. Jak ji svazují a odcházejí, a pak...“

„Co,“ řekl. „Co bylo pak?“ Už mu došlo, o čem mluví. Sám to nikdy neviděl a ani vidět nechtěl. Všeobecně se o tom mlčelo; tak znělo jedno z nepsaných pravidel. Pokud člověk chtěl do věci vidět, mohl se stát členem výboru, a takoví lidé byli v Prosperous vybírání velmi obezřetně. Sám se nemohl nikam cpát. Musel čekat, až bude přizván. Ale Harry přizván být nechtěl. Řídil se tezí, že čím méně toho ví, tím lépe. Nicméně zvědavost jej přesto nahlodávala.

„Pak...“

Matka zavřela oči. Na okamžik si myslel, že snad usnula, mezitím si však všiml, jak jí z pravého oka vytryskla slza. Celá se začala chvět. Plakala. Nikdy neviděl matku plakat, dokonce ani když zemřel jeho otec. Byla to tvrdá žena ze staré školy. Ženy v Prosperous nikdy nebyly žádné křehotinky, protože kdyby byly, město by nepřežilo.

Nepřežilo a nevzkvétalo.

„Mami,“ řekl. „Mami.“

Vzal ji za ruku, ale vytrhla se mu. Teprve v tu chvíli si uvědomil, že nepláče. Při vzpomínce na to, čeho byla svědkem, se smála. V tu chvíli pocítil záchvěv nenávisti. Byla prakticky na smrtelném loži, přesto mu i teď dokázala nahánět hrůzu. Podívala se na něj a z výrazu tváře poznala, jak je zděšený.

„Tys byl vždycky slaboch,“ řekla. „Kdyby žil tvůj bratr, byl by silnější. Stal by se členem výboru. Zdědil po otci jeho nejlepší vlastnosti. Ty jsi ze zbytků toho ostatního.“

Jeho bratr se narodil jako mrtvý plod tři roky před Harrym. V té době postihla město řada potratů, mrtvě narozených dětí a úmrtí novorozenců. Byla to obrovská rána. Ale městský výbor přikročil k akci a Prosperous se tak po mnoho dalších let mohlo radovat z nových zdravých přírůstků. Matka však přesto nikdy nepřestala vzpomínat na jeho nenarozeného bratra. Říkala mu Earl. To jméno, jež připomíná britského šlechtice, mu dala z melancholických pohnutek, protože si vysnila, že by se jím stal, kdyby býval žil.

Chvílemi mu dokonce, když se její senilita už projevovala naplno, říkala Earle. Ve své zmatenosti si představovala, že Harry je syn, který nikdy nežil. Promítala si do něj řadu úspěchů, pěla na něj oslavné ódy. Harry to všechno mlčky snášel, stejně jako to dělal po celý život. I proto se tehdy v noci, když se přiblížila její poslední hodinka, oblékl, nechal Erin spát a trmácel se za ní dvě hodiny podzimním nečasem do hospice. Chtěl se prostě přesvědčit, že doopravdy zemřela. Jen máloco mu v jejich vzájemném vztahu udělalo větší radost, než když viděl, že z ní skutečně vyprchává veškeré pozemské teplo a stává se z ní jen vyschlá vrásčitá slupka. Snad jen představa, že ji sežehnou plameny kremační pece, byla více povznášející.

„Nespíte?“ ozval se Morland.

„Ne,“ odpověděl Harry. „Jsem vzhůru.“

Když policejnímu náčelníkovi odpovídal, ani na něj nepohlédl. Pozoroval svůj obraz ve skle. Jsem podobný matce, říkal si. V Prosperous všichni vypadáme jako věrné kopie našich rodičů a jako děti se někdy dost podobáme potomkům těch ostatních. Je to dáno genetickým rybníčkem, v němž se pohybujeme a který je příliš malý. Není ani dost hluboký, aby se v něm utopila kořata. Podle všech zákonitostí by v každé rodině měl být nějaký ten uslintaný příbuzný zamčený na půdě. Myslím, že jsme prostě vyvolení, říkal si v duchu. Při té představě se nečekaně a tak hořce pousmál, až cítil, jak mu praskl dolní ret.

„Jste nějaký zamlklý,“ řekl policejní náčelník.

„Nikdy jsem nikoho nepohrřbíval.“

„Ani já ne.“

Ted' na něj Harry pohlédl.

„Myslíte to vážně?“ zeptal se.

„Jsem policajt, ne hrobník.“

„Chcete říct, že nic podobného se nikdy předtím nestalo?“

„Pokud vím, ne. Zdá se, že tohle je poprvé.“

To Harryho moc neuklidnilo, spíše naopak. Určitě to bude mít následky. Jeho výlet s policejním náčelníkem byl jen začátek.

„Neřekl jste mi, co se s tím děvčetem stalo,“ pokračoval Harry.

„Ne, neřekl.“ Policista se na nějakou dobu odmlčel, aby Harryho napíнал.

„Ben Pearson ji zastřelil.“

„Bylo to nutné?“

„Blížil se kamion. Kdyby se jí ho podařilo stopnout... no, to bychom se dostali do ještě ošemetnější situace, než jsme teď.“

„Co byste dělal?“ zeptal se Harry.

Policejní náčelník s odpovědí chvíli otálel.

„Pokusil bych se ten nákladák zastavit a musel bych zabít řidiče.“

Otočil se k Harrymu a na okamžik na něj upřel své šedé oči.

„A pak bych zabil vás i vaši ženu.“

Harrymu se zvedl žaludek, nakonec se ale nepozvracel, ačkoliv žaludeční šťávy už cítil vzadu v hrdle. Od okamžiku, co nasedl do Morlandova auta, se teď poprvé bál. Kolem byla hluboká tma. Blížili se k Tabartovu rybníku, který nesl jako spousta dalších míst v okolí jméno podle jednoho z původních anglických kolonizátorů. Dnes už v Prosperous žádní Tabartovi nežili. Nejen Tabartovi, ale ani Mabsonovi, Quartonovi, Poydovi. Jejich rody vymřely hned v počátcích a ostatní by je byli následovali, kdyby se včas neuchytili. Harry se právě chystal kopat hrob na zapomenutém místě pojmenovaném po dávno zesnulém předkovi a uvědomoval si, že do jámy se stejně dobře vejdu dva jako jeden.

„Proč?“ zeptal se. „Proč byste nás zabil?“

„Za to, že jste mě přinutili udělat něco, co jsem udělat nechtěl. Za to, že byste mi zkomplikovali beztak už dost těžký život. Za to, že byste mě nashvali. Nebo jako odstrašující příklad pro ostatní. Vyberte si.“

Policejní náčelník náhle zprudka odbočil na prašnou cestu.

„Až tady skončíme, možná se ještě jednou pořádně podívám na zámek ve vašem sklepe,“ pokračoval. „Něco se mi na té historce pořád nezdá. Stejně jako ten samotný zámek.“

Počastoval Harryho prázdným úsměvem. V reflektorech se mihly holé kmeny stromů, zledovatělý sníh a...

„Co to bylo?“ vyhrkl Harry a ohlížel se přes rameno.

„Co? Já nic neviděl.“

„Něco tam bylo. Něco velkého, jako nějaké zvíře. Zahlédl jsem odlesk jeho očí.“

Policejní náčelník mu však nevěnoval pozornost. Asi byl přesvědčen, že Harryho „něco“ byla jen průhledná snaha, jak odvést jeho myšlenky od záležitosti ve sklepe. Ale Morland nebyl člověk, který by se dal jen tak doběhnout. Měl v plánu probrat s Harrym a jeho manželkou celou jejich verzi

příběhu s útekem pěkně krok po kroku. Nimral by se v tom tak dlouho, dokud by se nerozhodl, jestli jsou vinní nebo nevinní. Od začátku se stavěl proti tomu, aby dívku svěřili do jejich péče, ale přehlasovali ho. Nepatřil mezi členy výboru, i když jeho zasedání se zúčastňovat mohl. Ostatně žádný policejní náčelník až dosud ve výboru nebyl. Převládala názor, že ruku zákona je dobré využívat jako instrument projevené vůle.

Výbor chtěl Harryho a Erin Dixonovy prověřit. Vznikly o nich pochybnosti – a teď je vidět, že oprávněně. Byl ale rozdíl mezi obviněním, že neplní řádně závazky občanů Prosperous, a konkrétními kroky a opatřeními. V celé historii městečka by se daly na prstech jedné ruky spočítat případy, kdy nastaly okolnosti, jež vedly k nutnosti zabít někoho z vlastních lidí. Takové jednání bylo nebezpečné, protože mohlo zasít nedůvěru a strach mezi ty, kteří pochybovali nebo byli náchylní nechat se ovlivnit zvenčí.

Morland teď litoval, že Harrymu Dixonovi řekl, že by ho i s manželkou zabil. Neměl Dixona rád, nevěřil mu a chtěl ho popíchnout, ale byla to hloupost. Měl by ho uklidnit. Možná se mu dokonce omluvit a připsat svá slova na vrub zlosti a frustrace.

Ale zkouška nebyla u konce, naopak teprve začínala. Harry Dixon by měl své selhání napravit a Morland si byl setsakramentsky jistý, že způsob, jakým to bude muset udělat, se Harrymu nebude ani za mák líbit.

„A co si myslíte, že jste zahlédl?“ zeptal se Morland.

„Jsem přesvědčený, že jsem viděl vlka.“

8

Půda byla tvrdá. Ne že by to Harryho překvapilo; žil v penobscotském okrese už dost dlouho na to, aby věděl, jaké tu bývají zimy. Na druhou stranu, ještě v žádném ročním období nekopal hrob. Připadalo mu, že láme skálu.

Morland ho zpočátku nechal pachtit se s lopatou samotného. Seděl v autě, dveře otevřené, ale topení puštěné naplno a kouřil jednu cigaretu za druhou. Každý nedopalek obezřetně uhasil a nacpal do popelníku. Nicméně po chvíli, kdy začalo být zřejmé, že Harry by rýpal do země až do léta, kdyby kopal hrob sám, vystoupil, otevřel kufr a vyndal z něj krumpáč. Z místa, kde stál, stačil Harry zahlédnout předmět zabalený do průhledného igelitu, vzápětí však odvrátil zrak. Usoudil, že později v noci toho uvidí ještě víc než dost.

Morland začal půdu odkopávat a kypřit krumpáčem a Harry ji lopatou odebíral. Pracovali mlčky. Neměli sil na rozdávání. Nehledě na zimu Harry cítil, jak mu košili smáčí pot. Sundal si kabát a chystal se ho pověsit na spodní větev nejbližšího stromu. Morland ho však zarazil a poslal ho s kabátem do auta. Harry si nejprve myslel, že je to proto, aby mu kabát tolik nevychladl, ale Morland ho vzápětí vyvedl z omylu. Jeho zdraví a blaho byly to poslední, o co náčelník dbal.

„S trochou štěstí zůstane pod zemí a nikdo ji nenajde,“ řekl Morland. „Jistí si ale být nemůžeme. Je lepší počítat s horší variantou, aby nás něco nezaskočilo. Zažil jsem detektivy, kteří poslali člověka za mříže na doživotí jen na základě vlákna, které ulpělo na větvi. Nedávejme jim šanci.“

Naopak otisky pneumatik a podrážek Morlandovi těžkou hlavu nedělaly. Zem byla příliš zmrzlá, aby tu po nich nějaké zůstaly. A neobával se ani, že by je někdo mohl zahlédnout. Poblíž nikdo nebydlel, a i kdyby někdo náhodou projížděl kolem, byl by s největší pravděpodobností místní. A všichni obyvatelé Prosperous přece věděli, že strkat nos do věcí policejního náčelníka Morlanda se nemá, i kdyby byli tak bláhoví a přišli se podívat až sem. Navíc

zpráva o tom, co se přihodilo, bude předána těm, co to mohou a mají vědět, a ti už se postarají, aby byl na silnicích kolem Prosperous dnes v noci klid.

Pokračovali v kopání. Když dosáhli hloubky zhruba šedesáti centimetrů, byli oba tak unavení, že dál už nemohli. Policejní náčelník byl urostlý a silný chlap, ale Harry Dixon taky nebyl žádné tintítko. Když nic jiného, díky minulému roku se dostal do lepší kondice, protože na stavbách sám pracoval; snad nejvíc za několik desítek let. Osobně v tom shledával jednu z mála pozitivních věcí, které mu ekonomické těžkosti přinesly. Strávil tolik času stavebním dohledem, organizováním a papírováním, že skoro zapomněl, jakou radost přináší samotná práce a jaké uspokojení cítí, když něco postaví vlastníma rukama. Trápily ho nanejvýš puchýře.

Morland zamířil k autu. Natáhl se na zadní sedadlo pro termosku s kávou. Nalil do víčka Harrymu, sám se napil rovnou z nádoby. Oba se zadívali na měsíc.

„Předtím jste si o tom vlkovi vymýšlel, že jo?“ řekl Morland.

Harry uvažoval, jestli se mohl mýlit. Vlci žili kdysi v celém Maine – vlk obecný, lesní i rudohnědý – a stát vyplácel za ulovení tohoto zvířete až do roku 1903 odměnu. Pokud ho paměť neklamala, poslední známý ulovený vlk byl zastřelen v roce 1996. Vzpomínal si, jak o tom četl v novinách. Ten chlapík, co vlka zastřelil, si myslel, že je to velký exemplář kojota, ale zvíře vážilo víc než třicet pět kilogramů. To bylo dvakrát víc než průměrný kojot. Navíc mělo znaky vlka nebo přinejmenším jeho křížence. Od té doby si Harry nevzpomínal, že by se o něčem takovém psalo: možná se leccos šuš-kalo, někdo něco zahlédl, ale důkaz chyběl.

„Bylo to velké zvíře a mělo to hlavu jako pes. Víc toho s jistotou říct nemůžu.“

Morland si chtěl zapálit další cigaretu, ale zjistil, že krabička je prázdná. Zmačkal ji a opatrně zasunul do kapsy.

„Poptám se po okolí,“ řekl. „Vlk to nebude, ale i kdyby se po lesích potuloval kojot, lidi by to nejspíš měli vědět, aby si dávali pozor na psy. Dopil jste?“

Harry polkl poslední doušek kávy a podal víčko policistovi. Ten ho zašrouboval zpátky na termosku a hodil ji na podlahu vozu.

„Tak pojďme na to,“ vybědl Harryho. „Je na čase dát ji pod kytičky.“

Lampička v kufru osvětlila nejprve igelit a pak i zabalenou dívku. Ležela na zádech, oči zavřené. Alespoň že tak. Rána, kudy jí projektil vnikl do těla, byla zřetelně viditelná, nicméně krve bylo kolem méně, než by Harry očekával. Policejní náčelník jako by mu četl myšlenky.

„Vykrvácela do sněhu u Bena na dvorku,“ řekl. „Seškrabali jsme to lopatou a pohodili čistým sněhem, aby nebylo vidět, co se tam dělo. Vezměte ji za nohy. Já ji zvednu za hlavu.“

Dostat ji z kufru bylo docela obtížné. Bylo to hubené děvče, proto se rozhodli ji nejprve vykrmit, ale Harry si poprvé uvědomil, jak těžká může být mrtvola. Igelit byl kluzký a ani Morland ji neměl za co pořádně chytit. Jakmile ji vytáhli z auta, pustil ji na zem. Pak pod ni vsunul botu a nohou se ji snažil nadzdvihnout, aby ji zezadu mohl obejmout pažemi. Vypadalo to, jako by mu v náručí usnula milenka. Dověkli ji nad hrob a odpočítávali do tří, aby ji do něj vhodili. Dopadla nešikovně do polosedu.

„Budete tam muset vlézt a narovnat ji,“ řekl Morland Harrymu. „Kdyby ta jáma byla hlubší, klidně bych to nechal být, ale je mělká. Nemůžeme si dovolit, aby jí, až klesne zem, vykoukla hlava jako nějaký krtinec.“

Harrymu se do hrobu vůbec nechtělo, ale podle všeho neměl na vybranou. Spustil se dolů a přidřep, aby mohl uchopit konec plastového zámotku. Zatímco se s tím pachtil, pohlédl na dívku. Její hlava spočívala trochu níž, takže to vypadalo, že se na něj dívá. Oči měla otevřené. Když ji poprvé zahlédl v kufru auta, musel se tedy mylīt. Snad za to mohl odraz světla v uzavřeném prostoru nebo jeho únava, ale byl by přísahal...

„Nějaký problém?“ ozval se Morland.

„Její oči,“ odpověděl Harry. „Nevzpomínáte si, jestli je měla zavřené nebo otevřené?“

„Co na tom záleží? Je mrtvá. Jestli ji pohřbíme s otevřenýma nebo zavřenýma očima, může být jí i nám úplně jedno.“

Má pravdu, pomyslel si Harry. Skrz igelit by jí neměl do očí vlastně ani pořádně vidět, ale jako by jí z nitra hlavy vycházelo světlo a prozařovalo jí modré duhovky. Vypadala teď mnohem živěji, než když byla zavřená ve sklepech.

Přestal se zabývat podobnými myšlenkami a pořádně zatáhl za igelit, aby dívku urovnal. Nechtěl se jí už znovu dívat do tváře, takže mírně odvrátil